

KOMÜNİST PARTİ

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

2023 Türkiye Seçimleri: Burjuvazi Yol Ayrımında s. 1
Çin ve Ukrayna'daki Savaş s. 5
Yunanistan'da Demiryolu Faciası s. 7
İran'da Sınıflararası Protestolar s. 9
Türkiye'de Yeni Bir İşçi Mücadeleleri Dalgası s. 12
Fransa'da Emeklilik Reformuna Karşı Seferberlik s. 16
Rusya ve Gürcistan'da Grevler s. 21
EKP'nin Portland Belediye Grevine Müdahalesi s. 24
Devrimci Marksist Hareketin Uluslararası Yeniden Örgütlenmesi İçin Çağrı s. 26

2023 Türkiye Seçimleri: Burjuvazi Yol Ayrımında

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunun yüzüncü yıl dönümünde gerçekleşecek olan cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimleri, Türk burjuvazisinin son on yıl boyunca iyice derinleşen yarılmasının, ülkenin ve devletin geleceği açısından bir yol ayrımı teşkil ettiği bir döneme tesadüf ediyor. Hukuki düzenimde otoriter demokrat bir başkanlık sistemi ile liberal demokrat bir parlamenter sistem alternatiflerini savunan ittifakların yarıştığı seçim toplumu da çok ciddi bir ölçüde iki kutuba ayırmış durumda.

Seçim Öncesi Koşullar

Yaklaşan seçimlere yönelik siyasi tartışmaya son yıllarda Türkiye'de yaşanan kimi yanıcı sorunlar damgasını vuruyor. Bu sorunların başında ekonomik

kriz geliyor. Liranın geçtiğimiz yıllarda gerçekleşen muazzam çöküşü, enflasyon ve Avrupa'daki bütün ülkelerden fakir olan Türkiye'deki hayat pahalılığını Avrupa'nın gelişmiş ülkeleriyle yarışır hale getiren hayat pahalılığı, burjuva siyasi tartışmasına soğanın fiyatı üzerinden yansımış durumda. Caydırılmak bir yana, mevcut hükümet tarafından himaye ve hatta adeta teşvik edilen ataerkil baskılar pek çok kadının ve eşcinselin canına maloluyor veya hayatını zindana çeviriyor. Bir yandan Türk devleti ile PKK arasındaki kırk yıllık savaş can almaya devam ediyor. Diğer yandan, Suriye ve Afganistan'dan Türkiye'ye gelen milyonlarca mülteci, ırkçı siyasetçilerin kışkırtmasıyla yaşadıkları ekonomik zorluğun faturasını kendilerine çıkaran bir kesimin nefretine maruz kılıyor, ırk savaşı tehlikesi metropollerin sokaklarında kol geziyor. Ekonomik krizle birlikte giderek artan işsizlik karşısında, işe alımlarda torpil, devlet kurumlarında ve sermaye devlet ilişkilerinde rüşvet ve yolsuzluk giderek daha fazla fark ediliyor. Birkaç ay önce gerçekleşen deprem, bu durumu iyice gözler önüne sermiş durumda. Tüm bu yanıcı mesleler karşısında Türk burjuvazisi siyasi arenada Cumhur ve Millet İttifaklarının temsil ettiği iki kutup etrafında öbeklenmiş bulunuyor.

Cumhur İttifakı

Koyu İslamcı çizgiyi savunan Refah Partisi'nin kapatılmasının ardından partinin yenilikçi kesiminin

kurduğu ve 2002'den beri iktidarda olan Adalet ve Kalkınma Partisi'nin başını çektiği Cumhuriyet İttifakı içerisinde faşist Milliyetçi Hareket Partisi, faşist ve İslamcı Büyük Birlik Partisi, koyu İslamcı çizgiyi sürdüren Yeniden Refah Partisi ve 90'larda devlet ilişkili biçimde Kuzey Kürdistan'da cinayetler işleyen Hizbullah'ın siyasi devamı olan koyu İslamcı ve Kürt milliyetçisi Hür Dava Partisi ve Bülent Ecevit geleneğini sürdürme iddiasındaki Demokratik Sol Parti bulunuyor. Özellikle YRP ve Hüda-Par Cumhuriyet İttifakı içerisinde kadın ve eşcinsel düşmanlığının bağırın sesi olma rolünü üstlenmiş durumdadır. MHP, BBP ve DSP de ayrı rolü Kürt düşmanlığı açısından üstleniyorlar. AKP'ye ise Türkiye'nin dünya arenasında görece bağımsız bir bölgesel emperyalist güç olarak gerçekleştirdiği büyük başarılarla ve ülkenin dört bir yanında inşa ettiği köprüler, yollar, havalimanları, üniversiteler ve benzerleri ile, ve toplumdun büyük bir çoğunluğunun araba almayı hayal edemediği bir dönemde astronomik fiyatlara sattıkları yerli aracın üretimine başlanmasıyla övünüyor. Cumhurbaşkanı Erdoğan sıklıkla ülkede bir ekonomik kriz yaşandığını reddediyor, ve imalar yoluyla rakibi Kemal Kılıçdaroğlu'nu Alevi oluşu üzerinden vurmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Kısacası Cumhuriyet İttifakı mevcut durumun, pek çok alanda artan baskılarla sürmesini vaadediyor. Cumhuriyet İttifakı, büyük ölçüde 2002 sonrasında AKP'nin kendisinin palazlandırdığı bir sermaye grubunun koşulsuz desteğine sahip. AKP bu desteğin bedelini, bu grubun mensuplarına her türlü hukuki sorundan koşulsuz koruma vererek ödüyor.

Millet İttifakı

Cumhuriyet İttifakı'nın en güçlü rakibi, sosyal demokrat ve Kemalist Cumhuriyet Halk Partisi ve MHP'den kopan muhalif faşist İYİ Parti'nin kurduğu ve

sonradan AKP'den kopan liberal Demokrasi ve Atılım Partisi ve muhafazakar demokrat Gelecek Partisi, koyu İslamcı Refah Partisi'nin devamı niteliğindeki Saadet Partisi, ve merkez sağ temsil eden küçük Demokrat Parti'yi de kapsayan Millet İttifakı. 2019 belediye seçimlerinde büyük başarı elde ederek İstanbul ve Ankara dahil büyükşehirlerin çoğunu kazanan Millet İttifakı'nın Cumhurbaşkanı adayı CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu, hem pek çok İttifak dışındaki küçük partinin, hem de PKK çizgisindeki Kürt milliyetçilerinin başını çektiği Emek ve Özgürlük İttifakı'nın desteğini kazanmış durumda. Kendisini Amerikan başkanı Obama'ya benzeten Kılıçdaroğlu, kapsayıcı bir siyasi çizgiyle Türkiye'nin sürekli açlık, zulüm ve ölümlerle sınıanan kitlelerine güzel günler vaat ediyor. Müttefiki İYİ Parti lideri Meral Akşener ise Millet İttifakı iktidarında mültecilerin en kısa zamanda gönderileceğini vurguluyor. Millet İttifakı Saadet Partisi'nin muhalefeti nedeniyle AKP hükümetinin çıktığı ve geniş kadın kitlelerce sahiplenilen İstanbul Sözleşmesi'ne geri girme vaadinde bulunamasa da kadın cinayetlerine karşı daha sert bir tutum ve kadına karşı şiddete dair en azından mevcut yasaların korunması sözünü veriyor. Eşcinsellik konusunda da özellikle SP ve CHP arasında fikir ayrılıkları var. Millet İttifakı'nın ekonomi politikası Batı tipi geleneksel modele dönmek, yolsuzluk, rüşvet ve torpille savaşmak ve işe alımlarda liyakati esas almak gibi maddeler içeriyor. Böylece yüzü Batı'ya dönük olan geleneksel burjuvazinin çoğunun örtük desteğini almış durumdadır. Dış politikada da Batı ile ilişkilerin iyileştirilmesini, Rusya'ya ise Türkiye'nin bir NATO ülkesi olduğunun hatırlatılmasını planlıyorlar. Muhalefet yakaladığı ivmeyi 2002'den beri eline geçen en büyük fırsat olarak görüyor.

Emek ve Özgürlük İttifakı

Geleneksel partisi olan Halkların Demokratik Partisi'nin kapatılması tehlikesine karşı seçimlere Yeşil Sol Parti adı altında girecek olan Kürt milliyetçisi sosyal demokrat akım, Türk Stalinist müttefiki Türkiye İşçi Partisi ve bir dizi Maoocu, Enver Hocacı ve benzeri parti, Emek ve Özgürlük İttifakı olarak birleşmiş durumdadır. İttifakın açık ara en güçlü partisi olan HDP'nin PKK ile kuvvetli bağları var ve Kürt burjuvazisinin desteğine sahip. Emek ve Özgürlük İttifakı, Cumhurbaşkanlığı seçimlerine girmek yerine Millet İttifakı'nın adayı Kemal Kılıçdaroğlu'nu destekliyor. Özellikle CHP üzerinden Millet İttifakı ile Emek ve Özgürlük İttifakı arasında kurulan ilişki, olası bir muhalefet zaferinin ardından Kürt sorununa meclis temelli bir çözüm sürecinin başlayacağına işaret ediyor. CHP'ye yakın isimler böylesi bir süreçte anadilde eğitim dışındaki kültürel hakları tanıyabileceklerini ifade ediyorlar. Bu da büyük ölçüde kağıt üzerinde mevcut olan kültürel hakların pratikte daha fazla uygulanması anlamına geliyor. Ayrıca CHP'nin seçim sonrasında Suriye'deki Esad rejimi ile hızlıca anlaşıp PKK'nin Batı Kürdistan'daki egemenliğini olabildiğince daraltmaya çalışacağını da öngörmek güç değil. Ama Kılıçdaroğlu'nun Emek ve Özgürlük İttifakı'na en büyük vaadi, Erdoğan'ın kanunsuzca kayyum atayarak el koyduğu HDP'li belediyelerin tekrar iade edilecek ve HDP'nin hapisteki liderlerinin serbest bırakılacak oluşu. HDP ile CHP arasındaki siyasi boşukta kendisine yer bulan ve pek çok ünlü ismi milletvekili adayı olarak gösteren TİP ise, HDP'nin itirazlarına rağmen çok sayıda ilde seçime girip daha önce HDP'yi destekleyen Türk solcularının oylarıyla %3'ü geçerek hazine yardımı almayı hedefliyor.

Diğer İttifaklar ve Adaylar

Yukarıdakilerin haricinde parlameneto seçimlerine giren iki ittifak daha bulunuyor. Bunlardan ilki, göçmen ve Kürt düşmanlığıyla ünlenen eski MHP'li ve İYİP'li Ümit Özdağ'ın Zafer Partisi, ve çok küçük sağ Kemalist partilerin kurduğu Ata İttifakı. Yine eski bir MHP milletvekili olan Sinan Oğan'ı aday gösteren Ata İttifakı, iki büyük ittifakı da Kürtlerle ve göçmenlerle fazla yakın bulan ırkçı oyları toplamak hedefinde. Diğeri ise Türkiye Komünist Partisi ve Sol Parti'nin başını çektiği Sosyalist Güçbirliği. Kürt milliyetçilerine daha mesafeli, yurtsever Türk solcularının başını çektiği bu ittifak, DİSK ve KESK üyesi sendikaların hem mevcut hem de eski kimi yönetimlerinden önemli bir destek görüyor. Sosyalist Güçbirliği cumhurbaşkanı adayı çıkartmak yerine Kılıçdaroğlu'nun adaylığını destekliyor. Son olarak, yakın zamana kadar Ümit Özdağ ile birlikte hareket eden fakat daha sonra yollarını ayırıp adaylığını iddia eden Memleket Partisi lideri Muharrem İnce'ye değinmek gerekiyor. Bir önceki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde CHP'nin adayı olan Muharrem İnce, yenilgisinin ardından Macron'u örnek alarak merkezci Kemalist çizgideki partisini kurmuş, sonraki süreçte de CHP çizgisinden özellikle mülteci ve Kürt düşmanlığının dozu açısından farklılaşmıştı. Depremden sonraki süreçte popülerliği artan İnce'nin seçimi Erdoğan'a hediye edebileceği konuşulsa da, hem gazetecilerle kurduğu sorunlu ilişkiler, hem de bir youtube programında kendisini sertçe eleştiren gençleri azarlaması, etkisinin düşünüldüğünden küçük olabileceğini gösteriyor.

Emperyalist Güçlerin Tutumu

Şüphesiz yaklaşan seçimler dünyanın büyük emperyalist güçlerinin de ilgisini çekmiş durumda. Hem Avrupa hem de ABD'nin güçlü bir şekilde

muhalefeti desteklediğini söylemek gerekiyor. Batı sermayesi, AKP iktidarının giderek çekildiği Türk pazarına olası bir muhalefet zaferinin ardından tekrar tüm gücüyle girmeye hazırlanıyor. Rusya'da ise yıllarca Rus basınının demediğini bırakmadığı Erdoğan'ın iktidarı kaybetmesi ihtimaline karşı büyük bir korku var. Buna rağmen Putin, Akkuyu Nükleer santralının açılışına gelmiyor, Esad ise Erdoğan'ın seçimden önce görüşme isteğini reddetti. Bu resimde, muhalefetin özellikle seçimi kazandıktan sonra, ekonomiyi toparlayabilmek amacıyla Batı ile ilişkilerini iyileştirecek olsa da, AKP'nin büyük emperyalist güçler arasında denge gözetken görece bağımsız bölgesel emperyalist güç olma politikasından da tamamen vazgeçmeyeği gözüküyor. AKP hükümetinin yirmi bir yıllık iktidar döneminde hem Avrupa hem de Amerika ile ilişkilerindeki sayısız zigzag, Cumhur İttifakı'nın Millet İttifakı'na karşı ortaya attığı sözde anti-emperyalist söylemi geniş kitleler nezdinde inandırıcı olmaktan uzak kılıyor.

Sendikal Harketin Tutumu

AKP ve MHP çizgisindeki rejim sendikası konfederasyonları (özel sektörde Hak İş, kamu sektöründe Memur Sen ve Kamu Sen) Cumhur İttifakı'nı açıktan desteklese de bu sendikalar içerisinde aslında muhalif olup kişisel kolaylıklar için üye olmuş pek çok çalışan bulunuyor. En büyük sendika konfederasyonu olan Türk İş'in merkezi yönetimi, her fırsatta yardımına koştukları hükümeti yine destekleyecek olsalar da, pek çok Türk İş üyesi sendika tabanının çoğunluğunun da şu veya bu muhalif partiye yönelmesi şaşırtıcı olmayacaktır. DİSK sendikaları büyük ölçüde CHP'yi, KESK sendikaları ise Yeşil Sol Partiyi destekleyecek olsalar da, sosyal demokrasiyi yeterince radikal bulmayan bir azınlık da başka partilere yönelecektir. Normal

koşullarda nüfusun %85'inin oy verdiği Türkiye'de, bu seçimlerde bu rakamın artması beklenebilir. Kendi siyasi partisinin varlığından habersiz olan Türkiye işçi sınıfı büyük ölçüde sosyal demokratlara, en mücadeleci unsurları bile sahte sosyalistlere oy vereceklerdir. Seçimlerin sonucu ne olursa olsun, sendikal hareketin burjuva solunun partilerinin etkisinden çıkması, Türkiye işçi sınıfının önünde duran en önemli sorunlardan biri olmayı sürdürecektir.

Seçimin Olası Sonuçları

Türk burjuvazisinin iki kanadı ve Kürt burjuvazisi arasındaki giderek çetinleşen rekabetin gölgesi etrafında gerçekleştirilecek olan seçimlerin sonucunun Türkiye'nin yakın geleceği üzerinde çok ciddi etkileri olacağını inkar edemeyiz. Olası bir Cumhur İttifakı zaferi, özellikle kadın, eşcinsel ve Kürt işçiler üzerindeki baskı ve saldırıların artması vaadini gerçekleştirecektir. Ayrıca sendikal hareketin en mücadeleci unsurları kendilerini yenilmiş hissedecek, karamsarlığa kapılacaklardır. Olası bir Millet İttifakı zaferi ekonomik anlamda görece bir toparlanmaya ve Türk devleti ile PKK arasında meclis üzerinden yürüyecek bir barış sürecine yol açabilir; ama aynı zamanda milyonlarca mülteci işçiye yönelik baskıların artması ve en sonunda sınır dışı edilmeleri anlamına gelecektir ve daha özgürce örgütlenebilecek bir sendikal harekette sahte bir zaferin rehabetine de yol açacaktır. Enternasyonal Komünist Partisi, Türkiye işçi sınıfının her halükarda çetin bir mücadeleye hazır olması gerektiğini savunmaktadır. Burjuva kutupları arasındaki bu hesaplaşmada işçilerin destekleyebilecekleri bir taraf yoktur. İktidara hangi burjuva ittifakı gelirse gelsin, Türkiye'de sınıf mücadelesi ona karşı sürecektir. Burjuvazinin en kurnaz siyasi temsilcileri bile işçi sınıfına ancak kırıntılar vaat etmektedir. İşçi sınıfı

ise bu kırıntıları bile aslında her renkten burjuvaya karşı mücadele yoluyla kazanabilir. Bunun için partimiz, tabandan kurulacak sendikal bir birleşik cephenin oluşturulmasının elzem olduğunu savunmaktadır. Her tür zulmün sonunu müjdeleyen nihai zafer ise dünya işçi sınıfının partimizin siyasi liderliği altında seçimlerle değil devrimle iktidarı alması ve diktatörlüğünü kurması ile gerçekleşecektir.

Çin ve Ukrayna'daki Savaş

Ukrayna'daki savaş, ABD hakimiyetine dayalı dünya dengelerinin bozulduğu bir döneme denk geliyor. Kapitalizm, dünya pazarını paylaşan devletlerin ekonomik ve askeri gücünde sürekli bir kayma ile eşitsiz bir gelişme ile karakterize edilmektedir. Dönemsel olarak, emperyalizmler arasında doğrudan çatışmaya yol açan yeni bir etki alanı tanımı kaçınılmaz hale gelmektedir. Amerika Birleşik Devletleri ve Çin, yaşlı eşkıyanın gençlerin yükselişine karşı kendini savunduğu mevcut anlaşmazlığın kutuplarıdır. Çin emperyalizminin Ukrayna'daki savaşa yönelik tutumu da bu çerçeveye uymaktadır.

Çin'in Tutumu

Çin'de iktidardaki sahte komünistler kendi ulusal kapitalizmlerinin yükselişinin kesintiye uğramadan devam etmesini istiyorlar. Bunun küresel izdüşümü, Çin'i Asya, Avrupa ve Afrika'nın geri kalanına bağlayarak mal ve sermaye ihracatının artmasını sağlayacak devasa altyapılar olan Yeni İpek Yolları ile temsil edilmektedir.

Ukrayna'daki savaş İpek Yolu'nun önemli bir kavşağını bloke etmenin yanı sıra ilgili ülkeler

arasındaki ticari ilişkileri de sekteye uğrattıyor. Bu nedenle Çin, Batılı ülkelerin olası ekonomik yaptırımlarından kaçınmak için, çatışmaların başlamasından bu yana Rusya'nın yanında yer almaktan kaçındı. Savaş, Çin kapitalizminin genişlemesini engelliyor ve geçmiş yıllardaki büyük büyümeye kıyasla şu anda zorlanıyor.

Savaşın başlamasından bir yıl sonra Çin diplomasisinin müdahalesiyle çatışmaların durdurulması ve barış görüşmelerinin başlatılması önerildi. Xi Jinping 20-22 Mart tarihleri arasında Rusya'daydı. Böyle bir arabuluculuk başarılı olursa, ulusal çıkarlarını savunmak için ABD'den daha fazla özerklik isteyen ülkeler tarafından takdir edilecektir.

Çin'in artan diplomatik rol arzusu, Pekin'in sponsorluğunda İran ve Suudi Arabistan arasındaki yakınlaşma ile zaten büyük bir başarı elde etti ve böylece Rusya ve Ukrayna ile güvenilir bir muhatap haline geldi.

Öte yandan Amerika Birleşik Devletleri çatışmanın devamıyla ilgileniyor gibi görünüyor. Çin belgesi, sunumunun arifesinde Pekin'i Rusya'ya silah satmakla suçlayan ABD ve müttefikleri tarafından küçümsendi.

Çin'in 'pasifist' tutumu aynı zamanda Washington'un diktelerine uyan ve devam eden çatışmanın ekonomik sonuçlarından zarar görmesine rağmen Kiev'i askeri olarak desteklemeye devam eden Avrupa'ya doğru bir hamle yapmayı amaçlıyor. Çin, Ukrayna'da ateşkesle ilgilenen bazı Avrupa ülkelerinden destek bulabilir.

Çin Dışişleri Bakanı Qin Gang kısa süre önce düzenlediği bir basın toplantısında Çin ve Avrupa arasındaki ilişkinin doğasını 'üçüncü tarafların'

boyunduruğu altına girmemek ya da onlar tarafından kontrol edilmemek, Çin ve Avrupa arasında sadece kendi stratejik çıkarlarına dayalı özgür bir ilişki seçimi olarak tanımladı. Durum nasıl gelişirse gelişsin, Çin AB'yi her zaman küresel bir stratejik ortak olarak görmekte ve Avrupa entegrasyonunu desteklemektedir: "Avrupa'nın, acı verici Ukrayna krizini göz önünde bulundurarak, stratejik özerkliği ve uzun vadeli barış ve istikrarı gerçekten gerçekleştireceğini umuyoruz". Çin'in bu tutumu, Atlantik'in her iki yakasındaki çatışan çıkarlar arasında bir kama görevi görmektedir.

Rusya İle

Ukrayna'daki savaş Çin kapitalizmi için bir sorun teşkil etse de Pekin şu ana kadar ne Rus işgalini kınadı ne de Rusya'ya karşı uygulanan ekonomik yaptırımlara katıldı. Ancak Moskova'ya, yaptırımlarla engellenen Avrupa'ya enerji ürünleri satışındaki düşüşü, indirimli fiyatlarla Rus gazı ve petrolü satın alarak telafi etmeyi teklif etti. Ukrayna'daki savaş iki ülke arasındaki ticari ilişkilerin gelişmesini sağladı. Çin ve Rusya arasındaki ticaret 2022 yılında 190 milyar dolara ulaşarak 2021 yılına göre %34 artış gösterdi ve 2024 yılı için belirlenen 200 milyar dolarlık ticaret hedefine yaklaştı. Bu anlamda Çin'in aslında Rus askeri hareketini desteklediği söylenebilir.

Ancak Çin ve Rus emperyalizmi arasındaki bağ ekonomik alanın ötesine geçiyor. Askeri olarak Rusya neredeyse tamamen Avrupa cephesinde konuşlanmış olsa da, Doğu'da Uzak Doğu'da ortak askeri tatbikatlar yaptığı Çin ile iyi bir komşuluk ilişkisi var. Şubat ayında Rusya, Çin ve Güney Afrika arasında Hint Okyanusu'nun Güney Afrika kıyılarında ortak bir deniz tatbikatı yapıldı.

Çin ve Rus diplomasisi, "uluslararası ilişkilerin demokratikleşmesini ve dünyanın çok kutuplu hale gelmesini" teşvik etmek amacıyla her türlü "tek taraflı zorbalığa" karşı "çok taraflılığı" geliştirmekten söz ediyor. Çin ve Rusya ABD'nin dünya düzenine meydan okuyor. Her ne kadar Moskova ve Pekin'in mevcut yakınlaşmanın ötesinde sonsuza kadar dost olacakları hiçbir şekilde kesin olmasa da.

Amerika Birleşik Devletleri'ne Karşı

Aynı belge sadece Ukrayna krizine atıfta bulunmakla kalmayıp daha da ileri gitmektedir. Ukrayna'nın toprak bütünlüğünü geri kazanma isteğiyle uyumlu gibi görünen ilk nokta olan "tüm ülkelerin egemenliğine saygı duyulması", aslında Çin'in Tayvan üzerinde, Halk Cumhuriyeti'nin bir parçası olarak, bırakın ABD'yi, başka devletler tarafından bile sorgulanamayacak kesin bir hak iddiası olarak anlaşılabilir. İkinci noktada, belgede "Soğuk Savaş zihniyetinin terk edilmesinden" bahsedilmektedir ki bu hem ABD'nin Rusya'ya hem de özellikle Çin'e yönelik mevcut politikasına atıfta bulunarak açıkça ABD'ye yöneltmiş bir suçlamadır.

"Bir bölgenin güvenliği askeri blokları güçlendirerek ya da genişleterek sağlanmamalıdır" denildiğinde, Rusya'nın NATO'nun Rusya sınırlarında genişlemesiyle Batı'nın sorumluluğuna ilişkin Çin tarafından da paylaşılan Rus pozisyonuna yaklaşılmaktadır. Aynı zamanda bu mantık, Amerikalıların Hindistan, Japonya ve Avustralya'nın katılımıyla Çin'e karşı bir Asya askeri bloğu, bir tür Çin karşıtı Asya NATO'su yaratma girişimine ve üç Anglosakson güç olan ABD, İngiltere ve Avustralya'yı Çin karşıtı bir işlevde bir araya getiren son Aukus ittifakına kadar uzanmaktadır.

Çin belgesinin aynı zamanda ABD'ye yönelik olduğu, Çin Dışişleri Bakanlığı'nın internet sitesinde yer alan ve 20 Şubat tarihli ABD hegemonyası ve tehlikeleri başlıklı bir başka belgeyle karşılaştırılarak anlaşılabilir. ABD açıkça kınanmaktadır: "İki dünya savaşı ve Soğuk Savaş'ın ardından dünyanın en güçlü ülkesi haline gelen ABD, diğer ülkelerin içişlerine karışmak, hegemonya peşinde koşmak, bunu sürdürmek ve kötüye kullanmak, yıkıcılığı ve sızmayı teşvik etmek ve uluslararası topluma zarar vererek kasıtlı olarak savaşlar çıkarmak için cürretkarca hareket etmiştir."

ABD açıkça 'renkli devrimler' hazırlamakla ve bölgesel anlaşmazlıkları körüklemekle, demokrasi, özgürlük ve insan haklarını teşvik etme bahanesiyle savaşlar başlatmakla suçlanmaktadır. ABD "20. yüzyılda gelişmekte olan birçok ülkede demokratik yollarla seçilmiş hükümetleri devirmiş ve yerlerine hemen Amerikan yanlısı kukla rejimler getirmiştir. Bugün Ukrayna, Irak, Afganistan, Libya, Suriye, Pakistan ve Yemen'de ABD eski vekalet, düşük yoğunluklu, insansız hava aracı savaşı taktiklerini tekrarlıyor". Ayrıca "Soğuk Savaş zihniyetini" kullanmakla, "uluslararası hukuk ve kurallara seçici bir yaklaşım benimsemekle, bunları istediği gibi kullanmak ya da bir kenara atmakla" ve diğer ülkelere tek taraflı yaptırımlar uygulamakla suçlanmaktadır ki bu hususlar Ukrayna'daki savaşa ilişkin belgede de tekrarlanmıştır.

Açıkça görüldüğü üzere iki güç arasındaki gerilim tırmanmış durumda. Çin Dışişleri Bakanı şunları söyledi: "Eğer ABD frene basmaz ve yanlış yönde hızlanmaya devam ederse, hiçbir güvenlik sistemi raydan çıkmayı engelleyemeyecek ve kesinlikle bir çatışma yaşayacağız". Çin'in üst düzey liderlerinin her zamanki düşünceli tonları düşünüldüğünde bu alışılmadık açıklamalar, Amerikan düşmanıya

ilişkilerin kötüye gidişini iyi bir şekilde tasvir ediyor.

Ukrayna'da olduğu gibi, Doğu'da da tüm emperyalist devletlerin proleterlerini kendileri için daha elverişli bir bölünme için feda etmeye hazır oldukları ve uluslararası sınıf devriminin galip gelmemesi halinde çürümüş burjuva düzenini olduğu gibi bırakacak bir mezbaha hazırlanmaktadır.

Yunanistan'da Demiryolu Faciası: Sermaye Her Tür türlü Gerçek ve Faydalı Teknik İlerlemeye Karşı

Yunanistan'da 28 Şubat'ta meydana gelen tren faciasına ilişkin protestolar durmak bilmiyor. Atina-Selanik hattında bir yolcu treni ile bir yük treni kafa kafaya çarpışmış, en az 57 yolcu hayatını kaybetmiş ve onlarca kişi yaralanmıştır.

İşçi sendikaları tarafından çağrısı yapılan ulaşım grevi nedeniyle ülke sekiz gündür durma noktasına geldi. Atina'da toplu taşıma ve adalara giden feribot seferleri durmuş durumda.

Demiryolcuların Demokratik Üniter Sendikal Hareketi (Desk-S) geçen yılın Temmuz ayından bu yana birbiri ardına yayınladığı bildirimlerle Yunan demiryollarının ihmal edilmişliği konusunda alarm veriyordu. Desk-S, 24 Ocak'ta meydana gelen bir önceki ciddi kaza vesilesiyle şu kınamada bulunmuştu: 'Hükümetin ve patronların nihayet sorumluluk alması için daha ne olması gerektiğini gerçekten merak ediyor insan. İnsan hayatını korumak için önlem almadan önce ölenlerin yasını mı tutmalıyız?'

7 Şubat 2023 tarihinde yayınlanan bir başka bildiride ise, ölümle sonuçlanmasa da bir dizi kazanın ciddi

bir tehlikenin işareti olduğuna dikkat çekiliyordu: "İncelemeler sırasında timsah gözyaşları dökmelerini görmek için bir kaza olmasını beklemeyeceğiz. İşyerinde ve trenlerin güvenli hareketi için koruyucu önlemler alınmadığı sürece, kazaların sonu gelmeyecektir (...) Bu kazaların neredeyse günlük bir olay haline gelmesi ve hiçbir ciddi önlem alınmaması, hiçbir altyapı ve operasyonel iyileştirmenin başlatılmaması giderek daha da skandal bir hal almaktadır (...) Önceki hükümetler gibi, mevcut hükümetin de vatandaşların güvenli hareketinden başka öncelikleri vardır, çünkü bu bir maliyet olarak algılanmaktadır."

Bir Desk-S sendikacısı şunları söyledi: "Güvenlik sistemleri tamamlanmadı, orada olması gereken personel orada değil, dün yapılması gereken işe alımlar yapılmadı (...) Her yıl 130-140 deneyimli çalışan ayrılıyor: yerlerine kimse alınmıyor (...) İki şirket TrainOse ve Hellenic Train birbirlerini suçluyor, ama sonuçta suç sadece hattı basan yoğun hava olaylarında, yangınlarda, karda... Ve demiryolcuların da suçu var!".

Devlet borç krizinin ortasında Yunan hükümeti TrainOse'un da dahil olduğu 3 milyar Euro'luk bir özelleştirme planı başlattı. 2013 yılında mülkiyet, devletten özelleştirme yönetim fonu olan Yunanistan Cumhuriyeti Varlık Geliştirme Fonu'na devredildi. Eylül 2017'de yapılan uluslararası bir ihalede FS Group şirketi 45 milyon Avro karşılığında satın aldı.

Bu süreçte ilk zarar görenler demiryolcular oldu. 2000 yılında 12.500 çalışanı olan Yunan demiryolları, 2021'de çalışan sayısını 2.000'e düşürerek 2.500 kilometrelik ağın sadece 300 kilometresinde güvenli bir şekilde çalışmaya yetecek kadar çalışana sahip oldu. Güvenlik maliyetlerinin bu şekilde sınırlandırılması, şirketin hesaplarında iyi bir

performansa neden oldu: 2020'de şirket 106 milyon avro ciro ve 9,6 milyon net kar kaydetti. Sol oportünizm, altyapıya, tesis bakımına ve personel yenilemeye yatırım yapılmamasından genellikle özelleştirmeyi sorumlu tutuyor. Ancak özelleştirmeler, burjuvazinin tasarruf etmek ve iki yakasını bir araya getirmek için kullandığı araçlardan ibarettir. Birçok burjuva devletin kamu hizmetleri, sağlık, okul, ulaşım harcamalarını kısma eğiliminin gerçek nedeni kapitalist rejimin kendisinde ve onu on yıllardır kasıp kavuran ekonomik krizde yatmaktadır.

İster kamu ister özel olsun, şirketler bütçelerini dengelemek ve karlarını arttırmak için personel, güvenlik, bakım vb. harcamalarında kesintiye gitmektedir. Ancak asıl suçlu, sadece kârı hedefleyen ve işçilerin, diyebiliriz ki tüm insanların yaşam koşullarını umursamayan bu rejimdir.

Bunun kanıtı, benzer kazaların tüm ülkelerde meydana gelmiş ve gelmeye devam ediyor olmasıdır. İtalya'da, 2009 yılında, Viareggio'da, vagonlardaki bakım eksikliğinden kaynaklanan bir raydan çıkma 32 kişinin ölümüne neden olmuştur. 4 Şubat'ta Pittsburgh, Ohio yakınlarında vinil klorür taşıyan bir tren raydan çıkarak toprak ve yeraltı sularının kirlenmesine yol açmış ve bunun halk ve çevre üzerinde ne gibi sonuçlar doğuracağını hala bilmiyoruz.

Yunanistan'daki kaza kamuoyunda şok etkisi yarattı. "Katiller!" haykırıları eşliğinde büyük şehirlerde grevler ve hükümet karşıtı protestolar gerçekleşti. Özel anti-isyan birimleri (MAT) ile polisin, eylemci kitlesine karşı tepkisi son derece sert oldu.

Demiryolu işçileri birkaç gün üst üste greve gitti. Demiryolu çalışanları sendikası Desk-S, güçlü

personel alımı, güvenlik konusunda personel eğitimi, altyapının tamamlanması, tesislerin, demiryolu araçlarının ve sabit varlıkların bakım ve modernizasyonuna yatırım yapılmasını talep etti ve talep etmeye devam ediyor.

Bu sosyal rejim, insan türünün ihtiyaçlarına cevap vermekten aciz, yürüyen bir ceset olduğunu her geçen gün daha fazla kanıtlamakta, aksine savaş tehditlerini, silah üretimini ve tüm ülkelerde proletaryanın sömürülmesini arttırmaktadır.

Bu feci gidişatı ancak komünist devrim tersine çevirebilir.

İran'daki Sınıflararası Protestolar Burjuva Teokrasisini Sarsmıyor

Eylül ayının ortalarından bu yana İran'ı sarsan kargaşa, siyasi bir çıkış noktası bulmaktan ve sınıflar arasındaki güç ilişkilerine ve teokratik burjuva cumhuriyeti rejimi içindeki köklü güç dengesine meydan okumaktan hala çok uzak.

Mahsa Amini'nin 'Ahlak Polisi' tarafından öldürülmesiyle kendiliğinden ortaya çıkan protesto hareketi, mücadelelerini birleştirecek ve genişletecek bir yön bulamadı. Bu durum, bu hareketin proletaryanın ve İran toplumunun daha zayıf katmanlarının ekonomik hoşnutsuzluğuyla birleşmemesi, hatta bu konuda isteksiz olmasıyla açıklanmaktadır.

Mayıs 2022'den bu yana protestolar ve ayaklanmalar yoğunlaşarak 2017'nin sonlarından itibaren ülkenin toplumsal huzurunu bozdu. 2017 yılının sonunda, proleter bileşenin çok önemli olduğu ekonomik nedenlerden dolayı kendiliğinden bir ayaklanma yaşandı. Ardından gelen baskılar bu ayaklanmayı

tamamen bastıramadı ve takip eden yıllarda İran proletaryası ile yarı proleter ve haklarından mahrum bırakılmış kesimler belirli bir düzeyde toplumsal çalkantıyı ifade etmeye devam etti.

Mayıs 2022'de sefalet, işçi bileşenin hiçbir şekilde eksik olmadığı protestolara yol açtığı da aynı şey oluyordu. Hûzestân eyaletinde akan suyun olmaması da bu protestoları arttırdı.

Ancak, komünist partisi ve sendika gibi kendi sınıfsal bağımsızlık organlarından yoksun, yılmaz ve mücadeleci İran proletaryası, sınıflararası bir karaktere bürünen mücadelelere kendi yönünü dayatmakta başarısız oldu.

Takip eden aylarda protestoların bu karakteri daha da güçlendi. Kadınlara yönelik baskı ve aşağılayıcı peçe dayatması öfke uyandırdı, ancak kendi sınıfsal ekonomik talepleri düzeyinde sağlam bir şekilde birleşmiş olan işçi sınıfının öncü rolünün yokluğunda çıkmazda kaldı.

Göz alıcı 'ahlak polisi'nin aşırılıklarına içerleyen burjuvazi ve yarı-sınıflar, proletaryanın herhangi bir hareketiyle ilgilenmemekte, aksine onun olduğu yerde kalmasını ve fabrika içinde ve dışında demir ve terörist despotizme sessizce katlanmasını tercih etmektedir.

Teokratik baskı en şiddetli şekilde idam edilen dört genç adam gibi proleter ya da yarı proleter unsurların üzerine çökmüş durumda, dolayısıyla rejime karşı bu mücadele sadece orta sınıfları kapsamıyor. Başörtüsü takmayı reddeden kadınlara yönelik baskı, zengin mahallelerinde proleter mahallelere kıyasla çok daha hafif.

Protestoların bir diğer unsuru da farklı derecelerde

baskıya maruz kalan etnik azınlıklar meselesidir. Kürtler ve Beluciler buna önemli bir katkıda bulundu. Hûzistan Arapları gibi onlar da sadece dilsel ayrımcılığa değil, aynı zamanda Sünniler olarak Şii dini hiyerarşisinin İran'ında azınlık ve ikincil konumda kaldıkları için dini ayrımcılığa da maruz kalmaktadırlar. Ülkenin en önemli dilsel azınlığı olan Şii Azeriler arasında da belli bir huzursuzluk hissediliyor ve burjuvazi giderek artan bir ilgiyle Türk 'modeline' bakıyor.

Olgun kapitalizme sahip, endüstriyel büyümesi yavaşlayan ve petrol üretimini sınırlamak için Batı tarafından uygulanan ekonomik yaptırımların zorluklarıyla boğuşan bir ülke için, teokratik burjuva siyasi rejiminin kriz yönetimi sorunu olduğu açıktır. İşsizliğin işgücünün %10'una, gençlerde ise %25-30'una ulaştığı ülkede sosyal kargaşa sorunu giderek daha karmaşık bir hal alma tehdidi taşıyor. Para biriminin sürekli devalüasyonu ani fiyat artışlarıyla hissediliyor (enflasyon %40) ve geniş kitleler arasında sefalet hüküm sürüyor. İranlıların %45'i yoksulluk sınırının altında yaşamakta ve mutlak yoksulluğa sürüklenen %10'u ciddi yetersiz beslenme sorunlarıyla baş etmek zorunda kalmaktadır.

Toplam 88 milyonluk nüfusun yaklaşık %51'i 30 yaşın altındayken, çalışan nüfusun 25 milyonu bile bulmaması nedeniyle demografik eğilim bile sosyal istikrarı desteklememektedir. Özellikle gençler için işsizlik rakamları, işgücünün %17'sinden fazlasının hala tarımda istihdam edildiği kırsal bölgelerde büyük ölçüde düşük gösterilmektedir.

Dahası, İran onlarca yıldır tam kapitalist olgunluğa erişmiş durumda. Uzun yıllardır işgücünün %30'undan fazlası sanayide istihdam edilmektedir. İmalat sektörü oldukça gelişmiştir ve BM tarafından

tahmin edilen elektrik üretimine göre ülkenin sanayi yoğunluğu, İran'ın 107 endeksiyle Türkiye'nin 106 endeksinin biraz önünde olduğunu göstermektedir.

Bu yapısal modernite bağlamında, siyasi istikrarı güçlü çıkar ağlarına bağlayan bir unsur var: 'devrimin koruyucuları' olarak adlandırılan ve burjuva teokrasisinin en güvenilir askeri kolu olan Pasdaran, ülke ekonomisinin önemli bir bölümünü kontrol ediyor. Mısır ordusunun on yıllardır devam eden ekonomiyi ele geçirme süreciyle bir benzerlik kurulabilir. Mısır'da olduğu gibi, bazı değerlendirmelere göre Pasdaran, 'bonyadlar', yani 'vakıflar' aracılığıyla İran ekonomisinin %60'ından fazlası üzerinde sıkı bir kontrol uygulamaktadır.

Bu durum devlet kapitalizmine yönelik açık bir eğilime işaret etmekte ve başta petrol sektörü olmak üzere özel sektördeki güvencesiz işçilerin mücadelelerinin, geçim düzeyine uygun bir maaş ve iş sözleşmesinin daha istikrarlı olması gibi daha büyük güvencelere güvenen, doğrudan ya da dolaylı olarak devlet tarafından kontrol edilen sektörde istihdam edilen proleterleri nasıl kayıtsız bulduğunu da açıklamaktadır.

Pasdaran'ın askeri sınıfını güçlendiren bu süreç, İran yönetici sınıfı içindeki iç siyasi mücadeleye işaret etmekte ve dış politika yönelimlerinin ulusal ekonomiyi yönetme kriterleri üzerinde önemli yansımaları olduğu hizalanmaları tanımlamaktadır.

1990'larda ve yeni yüzyılın ilk yıllarında Rafsancani ve Hatemi'nin cumhurbaşkanlıkları, İslam Cumhuriyeti çerçevesinin izin verdiği sınırlar dahilinde de olsa, 'liberalist' ekonomi politikası eğilimleri ve 'kapitalist' Batı'ya karşı uzlaşmacı bir tutum geliştirdi. İran burjuvazisinin daha önce ulusal-liberal siyasete yönelik tek girişimi olan

Musaddık hükümetine son veren Londra ve Washington arasında planlanan darbe ile 1953'te restore edilen monarşik Pehlevi rejiminin devrilmesinden doğmuştu.

1997-2005 yılları arasında cumhurbaşkanlığı yapan Hatemi'nin politikası, devlete ait işletmelerin çoğunu özelleştirmektir ve bu aynı zamanda onun devrilmesinin ardından kraliyet varlıklarına el konulmasının da bir sonucuydu. İran kapitalizminin 1979'daki sözde 'İslam Devrimi' sonrasında kazandığı devlet odaklı karakter, beş yıllık planların benimsenmesini küçümsemeyen bir ekonomik devletçilik biçimine yol açmıştı.

2005 seçimleri, İslam Cumhuriyeti'nin ekonomik anlamda da daha 'titiz' geleneğinin bir savunucusu olan Ahmedinejad'ı cumhurbaşkanlığına getirdi. Ancak hükümetinin ekonomi politikası önceki iki cumhurbaşkanının 'liberalizminden' ayrılmadı ve 70 milyar dolar değerindeki devlet kontrolündeki 300 şirketin özelleştirilmesi söz konusu olduğunda, bunların sadece %13,5'i büyük İranlı kapitalistler de dahil olmak üzere özel şahısların eline geçti. Geri kalanların neredeyse tamamı Pasdaran'ın eline geçti.

İran ekonomisinin bu şekilde 'askerleştirilmesi' iki anlamda devletin siyasi tercihlerini belirliyor olarak görülmelidir: 1) Pasdaran, kendi ekonomik çıkar ağının yararı için İran toplumu üzerindeki hakimiyetini sürdürme ihtiyacı duymaktadır ve bu aynı zamanda Şii ayetullahların kendi dini hukuk yorumlarının sağladığı davranış kurallarını kitlelere dayatma ihtiyacına da yansımaktadır; 2) Batı ile diyalogun yeniden başlaması zorunlu olarak Amerika ve Avrupa ile ekonomik alışverişin güçlenmesi anlamına gelecektir ki bu da İran ekonomisinin Pasdaran tarafından kontrol edilen kısmının ağırlığını ölümcül bir şekilde zayıflatacaktır

ki bu da komuta kademelerindeki her yerde bulunmalarını Irak, Suriye, Lübnan ve Yemen'de İran yanlısı milisler tarafından yürütülen savaş ve sürekli gerginlikle meşrulaştırabilir.

Bu öncüllerden ve başta ABD olmak üzere Batılı güçler tarafından uygulanan yaptırım politikasından, İran'ın ana ihraç kaynakları olan petrol ve doğalgazın şu anda hem ülke ekonomisinde hem de ihracatta geçmişe kıyasla daha az ağırlığa sahip olduğu sonucu çıkmaktadır.

Bunun birkaç nedeni var. Nüfus son yıllarda muazzam bir artış gösterdi. 1970'te 28,45 milyon olan nüfus 2021'de 87,92 milyona ulaştı. 1970'lerde petrol üretimi zaman zaman günde altı milyon varile yaklaştı. Monarşik rejimin son yılı olan 1978'de İran'ın nüfusu 36 milyondur. Yani teokratik rejime geçiş sırasında - İran için herhangi bir sosyal devrimden değil, burjuva fraksiyonlar arasındaki çatışmada şiddetli bir rejim değişikliğinden bahsedebiliriz - İran her altı kişi için günde bir varil petrol üretiyordu ve üretimin büyük bir kısmı ihracata yönelikti. Geçtiğimiz Aralık ayında, pandemi nedeniyle iki yıl süren düşüşün ardından, günde yaklaşık 2 milyon varil çıkarılırken, yerli ham petrol üretimi 2,8 milyona yerleşti. Ancak bu arada İran'ın nüfusu 88 milyona çıktı, yani her 31,4 kişiye bir varil petrol düşüyor. Buna petrol üretiminin üçte ikisinden fazlasının şu anda iç tüketime yönelik olduğu da eklenmelidir.

Petrol ihracatındaki eğilim İran'ın uluslararası ilişkilerinin mevcut durumuna ışık tutuyor. Kağıt üzerinde İran petrolü, 2015 yılında Viyana'da varılan İran nükleer anlaşmasını fesheden Trump'ın 2018 yılında uygulamaya koyduğu yaptırımlarla yasaklanmış olacak. Yaptırımların ve salgının birleşik etkisi 2020 yılında İran'ın ham petrol ihracatının

günlük 100.000 varil civarına düşmesine neden olmuştu. Daha sonra hacim günlük 800.000 ila 850.000 varil arasına yerleşti.

Görünürdeki paradoks, ayaklanmalar başladıktan sonra yurtdışına petrol satışında bir artış meydana gelmesidir. Aralık 2022'de İran 1,4 milyon varil ihraç etti ki bu rakam geçen yaza kıyasla neredeyse iki kat daha fazla. İran kime petrol satıyor? Gerçek şu ki Çin, Malezya'dan ithalatını büyük ölçüde arttırdı:

Malezya üretimi yarım milyon varilden azken Aralık ayında günde 1,2 milyon varil.

İran'ın teokratik rejimini doğuya bakmaya iten ideolojik değil maddi güçlerdir. Ayetullahları Ukrayna'daki savaşı sürdürmek için Rusya'ya insansız hava aracı satmaya iten nedenler ekonomik, dolayısıyla siyasi nedenlerdir. 'İnsan haklarına saygı' denen şeyin her türlü devlet suçunu meşrulaştırmaya yarayan ikiyüzlü bir formülden ibaret olduğu gibi propagandanın en büyük düşman olarak gösterdiği kişilere karşı bile kayıtsız bir tutum sergileyen ABD'nin politikasını da ekonomik nedenler belirlemektedir.

Amerika Birleşik Devletleri İran ile yaptırımları hafifletmek için görüşmeler yapıyordu. Protestoların patlak vermesiyle müzakereleri askıya aldı. ABD yönetiminin İran'la çekişmesi, baskı uygulamaya devam etmenin bir yoludur, ancak rejimin devrilmesini istemezler. Bu arada rejim bazı aydınlar ve protestocular için kısmi bir af çıkardı...

EKP Yayınları

Communist Party / Communist Left

Il Partito Comunista / Comunismo

El Partido Comunista / clpublishers.com

İletişim: icparty@interncommparty.org

Türkiye'de Yeni Bir İşçi Mücadeleleri Dalgası

2023'ün ilk yarısında Türkiye'de pek çok önemli sınıf mücadelesi gerçekleşti. Daha önce ele aldığımız, 13 – 30 Aralık'ta Birleşik Metal sendikasında örgütlü Kocaeli Bekaert işçilerinin grevi ("Grev Yasağına Rağmen Bekaert Grevi ") ve Türkiyeli ve Suriyeli işçileri birleştiren ve 5 Ocak'ta sona eren Antep döküm grevinin ("Türkiyeli ve Suriyeli Döküm İşçileri Gaziantep'te Birleşti") başlattığı mücadele dönemini sürdüren bu mücadeleleri Türkiye işçi sınıfının ekonomik krize karşı tepkisinin kritik bir eşiğe yaklaştığının işareti olarak değerlendirebiliriz. Öte yandan bu mücadelelerin birbirinden bağımsız vakalar şeklinde gerçekleştiğini ve şimdilik ortak bir sınıfsal hareket olarak ortaya çıkmadığını da ifade etmemiz gerekir.

Bu dönemde gerçekleşen en büyük mücadeleler özel sektörde, büyük çoğunlukla DİSK veya Türk-İş üyesi sendikaların örgütlü olduğu işyerlerinde gerçekleşmiştir. Bunun en önemli istisnası yılın ilk ayında gerçekleşen Trendyol GO motorkuryelerinin fiili grevidir. 16 Ocak'ta İstanbul'daki işçilerin çalışma koşulları ve düşük ücretlere tepki olarak şirket merkezi önünde toplanıp kontak kapatmasıyla başlayan mücadeleye 17 Ocak'ta İzmir'de 350, Bursa'da 300 katıldı. Trendyol GO işçilerinin mücadelesi 24 Ocak tarihinde işverenle anlaşma sağlanana kadar sürecekti. Grevciler arasında oldukça faal olan ve hiçbir konfederasyonun parçası olmayan Turizm, Eğlence ve Hizmet İşçileri Sendikası, işverenin belirli tavizler verdiği anlaşmayı bir kazanım olarak tanımladı. Konfederasyonların dışındaki küçük taban sendikaları, Türkiye işçi sınıfının en mücadeleciler kesimlerinden bazılarını barındırmaktadır ve solcu konfederasyonların

oportünist liderlerinin ve rejim konfederasyonlarının bulaşmak istemediği pek çok zorlu sektörde önce örgütlenmek, ardından daha iyi yaşam ve çalışma koşulları için çetin mücadeleler vermektedirler. Bununla birlikte, konfederasyonların dışında kalan taban sendikalarının sayısal güçlerinin ve sınıfın genelinde etkilerinin de şimdilik bir hayli az olduğunu gözardı etmemek gerekir. DİSK ve hatta Türk-İş tabanındaki işçilerin kitlesel olarak mücadele etmeye başladığı bir dönemde, küçük taban sendikalarının mücadelelerinin bir nebze geride kaldığı söylenebilir.

DİSK'li İşçilerin Mücadeleleri

Grev yasağını delerek kısmi de olsa bir kazanım elde etmeyi başaran Bekaert işçilerinin grevinin ardından metal sanayisinde ekonomik krizin etkilerine karşı bir ek zam talebi yayılmaya başlamıştı. En nihayetinde Metal Sanayicileri Sendikası (MESS), 17 Ocak'ta farklı sendikalardan onbinlerce metal işçisinin dillendirdiği bu talebi görüşmek üzere metal sendikaları Türk Metal, Birleşik Metal ve Öz Çelik İş ile bir araya geldi. İşçilerin talep ettiği %54'lük zamma karşı, MESS ve sendikalar %34'te anlaştıklarını ortak bir açıklama ile duyurdular. Metal işçilerinin ücretlerinden bir hayli düşük olan asgari ücretin %55, kamu çalışanlarının ise %30 aldığı bir koşulda bu zam metal sektöründe büyük bir mücadelenin önüne geçmeye yetti. Öte yandan bahsi geçen anlaşmanın bağlamadığı Birleşik Metal üyesi 2000 işçi, İstanbul, Kocaeli, Manisa ve Bandırma'da 11 fabrika'da 23 Ocak'ta toplu iş sözleşmesi anlaşmazlığı üzerinden hukuki bir greve gitmeye hazırlanmaktaydı. Hem işçiler, hem de Birleşik Metal yönetimi olası bir grev yasağını tanımayacaklarını vurguluyorlardı. 22 Ocak'ta 600 işçinin çalıştığı 5 fabrikada, işçilerin %100'lük zam talebinin bir hayli altında kalan %40'lık bir zamda

anlaşıldı. 23 Ocak sabahı bir dizi anlaşma daha gerçekleşmiş, ve greve çıkacak fabrika sayısı ikiye, işçi sayısı ise 900'e düşmüştü. En nihayetinde Schneider Enerji'de çalışan 350 işçi tek bir fabrika yalnız başlarına greve başlayacaklardı. 24 Ocak'ta Schneider Enerji işçilerinin grevleri de milli güvenlik gereğiyle "ertelense", yani yasaklansa da işçiler yasağı tanımayarak grevlerini bir gün daha sürdürdüler. 25 Ocak'ta Schneider Enerji'de diğer fabrikalardakine benzer koşullarda anlaşma sağlandı.

Birleşik Metal üyesi işçilerin yeni bir önemli mücadeleye imza atmaları uzun sürmeyecekti. 26 Şubat'ta Tuzla, İstanbul'da bulunan ve Tesla'ya yedek parça üreten Mata Otomatik'de çalışan 1200 işçi, patronun tehditlerine rağmen işten atılan 50 militan işçinin işe geri alınması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, işçi sağlığı ve ek zam talebiyle iş bıraktı. Tehditlerin sürmesi bir saatlik iş bırakma eylemini süresiz bir fiili greve dönüştürdü. Şirketin süreç boyunca kovduğu işçi sayısı 650'yi bulacak, ayrıca çevik kuvvetin işçileri önüne yaklaştırmadığı fabrikaya grev kırıncılar girecekti. Şirket yöneticileri en nihayetinde CHP ve İYİP liderleri ile görüşüp yardım istedi. Bunun üzerine CHP'nin önde gelen milletvekillerinden biri, Birleşik Metal yönetimine "İşveren ile bir araya gelin, bu işi bitirin" diye talimat verdi. Oportünist Birleşik Metal yönetimi, siyasi hamilerinin bu talimatına uyamasa da, işçiler direnişlerinin 30. gününde seslerini duyurmak için Ankara'ya geldiklerinde, Birleşik Metal Genel Başkanı, bir başka üst düzey CHP yöneticisini ziyaret ederek partiden işçiler lehinde sürece dahil olmasını istedi. Mata işçileri CHP genel merkezinden sloganlarla uğurlandılar, fakat CHP'nin desteği bunun çok ötesinde geçmedi. Mata işçileri mücadelelerini Tuzla'da sürdürüyorlar.

31 Mart'ta DİSK üyesi bir başka sendikanın, Enerji Sen'in örgütlü olduğu Uluğ Enerji işçileri, toplu sözleşmedeki anlaşmazlık üzerine Bursa, Balıkesir, Yalova ve Çanakkale'de bir günlük iş bırakma eylemi ile mücadeleye başladılar. Enerji sektöründeki sendikaların hukuki olarak grev yapma hakkı olmasa da Enerji Sen'de örgütlü olan 1700 işçi mücadelelerini iş yavaşlatma gibi eylemlerle sürdürecekti. 10 Nisan'da işçiler çalıştıkları şehirlerden yola çıkarak Ankara'da buluştular ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nun önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Uluğ Enerji işçilerinin zam ve sendikal faaliyetlerin üzerindeki baskıların kalması talepleriyle mücadelesi devam ediyor.

DİSK'in belediye çalışanlarını örgütlediği sendikası olan Genel İş üyeleri de son dönemde önemli mücadelelere imza attılar. İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne ait olan İZELMAN ve İZENERJİ şirketlerinde çalışan işçilerin üye olduğu Genel İş ile Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikası (SODEMSEN) arasında gerçekleşen toplu iş sözleşme görüşmelerinde bir sonuca varılmadı. Genel-İş liderlerinden biri "En iyi toplu sözleşme masada bitendir" dese de 7000'in üzerinde işçinin çalıştığı İZELMAN ve 10,000 işçinin çalıştığı İZENERJİ'de işçiler kendilerine dayatılan önce %35'lik sonra %38'lik zammı ve ağır çalışma koşullarını reddettiler. İZELMAN'da erkek işçiler sakal bırakarak, resmi kıyafetle çalışan işçiler sivil kıyafetle işe giderek belediyeyi protesto ettiler. Genel İş 5 Nisan'da üç saatlik iş bırakma kararı aldı. 17 Nisan'da İZELMAN'da SODEMSEN, Genel İş %54 zamda anlaştı. SODEMSEN İZENERJİ'ye ise %45 teklif etti fakat işçiler bunu kabul etmedi. 18 Nisan'da İZENERJİ işçileri yarım gün iş bıraktılar ve şirket merkezi önünde eylem yaptılar. İZENERJİ işçilerinin toplu sözleşme süreci hala sonuçlanmış değil.

Türk-İş'li İşçilerin Mücadeleleri

İzmir Büyükşehir Belediyesi işçilerinin ekonomik krizin etkilerine ve yoğun çalışma koşullarına karşı mücadelesi, şehrin ilçelerinden Selçuk'ta da yankı buldu. Türk İş'e bağlı bir sendika olan Belediye İş ile Selçuk Belediyesini temsil eden SODEMSEN arasında devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlamayınca, 4 Nisan'da sendika 400 üyesinin önüne greve gidip gitmemenin oylanması için sandık koyacağını duyurdu. İşçilerin %92'si greve evet dedi, böylece grev kararı resmileşmiş oldu. Sendika ile SODEMSEN arasında anlaşma gerçekleşmezse grevin 60 günlük sürenin ardından Haziran ayında başlaması bekleniyor.

Öte yandan 2023'ün ilk yarısında Türk İş'in temel gündemi, 20 Ocak'ta başlayan 2023 Kamu Toplu İş Sözleşmeleri Çerçeve Protokolü görüşmesinde 700,000 kamuda özel statüsünde çalışan işçilerin alacağı zamdı. İşçileri temsil eden Türk İş ve Hak İş konfederasyonları, devletin %30'luk teklifine karşı %45'lik bir zam talep ediyorlardı. Türk İş'in savaş sanayinde örgütlü sendikası Harb İş üyesi işçiler, 5-6 Nisan'da İstanbul, Kocaeli, Eskişehir ve Kayseri'de konfederasyonların enflasyonun altında bir zam talep etmelerini ve buna karşın sendikacıların işçilerden 4 - 5 kat fazla maaş alıyor olmasını "Tüm Türkiye'de artarak devam edecek bir isyan" olarak tanımladıkları eylemlerle protesto ettiler. İşçilerin talebi %60'lık bir zamdı. 17 Nisan'da Eskişehir'de Harb İş üyeleri bir kez daha sokağa çıkarak Türk İş'i, Hak İş'i ve hükümeti tekrar protesto ettiler. Harb İş üyeleri, 18 Nisan'da Ankara ve Kayseri'de birer eylem daha gerçekleştirdi ve 19 Nisan'da Ankara, Marmaris ve Afyon'da yine sokağa çıktılar. Eylemlerde işçilerin tepkisinden Türk İş ve Hak İş'in yanı sıra Harb İş yöneticileri de nasibini aldı. Yüzbinlerce kamu işçisinin alacağı zammın akıbeti

belirsizliğini koruyor.

Nisan ayında Petrol İş üyesi işçiler de bir dizi sınıfsal eylem gerçekleştirdiler. Nisan başlarında, Kocaeli'nde, gübre üreticisi Gübretaş firmasında çalışan 400 işçinin üyesi oldukları Petrol İş ile patron arasında yeni bir görüşmelerin gerçekleşmemesi üzerine, işçiler arasında grev yapma düşüncesi yayılmaya başladı. Sendikanın %150'lik bir zam talep ettiği Gübretaş'ta işveren önce %50, sonra %65 teklif etmişti. 17 Nisan'da işçiler iki saatlik bir iş bırakma gerçekleştirdiler. Gübretaş'taki mücadelenin hukuki bir greve evrilme ihtimali varlığını koruyor. Aynı dönemde, 15 Nisan'da Ankara'da bulunan Drogan ilaç firmasında Petrol İş üyesi 3 mücadeleci işçi işten atıldı. Bunun üzerine cumartesi günü işbaşı yapmayan işçiler, 17 Nisan Pazartesi sabahı da fabrikanın önünde eyleme başladı. İşten atılan işçilerin geri alınması için sendika ile patron arasında yapılan görüşmede, akşam yapılacak görüşmeye kadar işçilerin işbaşı yapması kararı alındı. Akşamki görüşmenin ardından işten atılan işçiler tekrar işe alındı. Son olarak Mersin'de ise Soda ve Kromsan Fabrikaları ve Tuz İşletmesi'nde toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca 12 Mayıs'ta gerçekleşmek üzere hukuki bir grev kararı alınmış bulunuyor.

Çıkarımlar

Türkiye'de uygulanan toplu iş sözleşmesi görüşmesi takvimi nedeniyle işçi mücadelelerinin Bahar aylarında yoğunlaşma eğilimi vardır. DİSK'in asgari ücret, KESK'in de kamu çalışanlarının geçim sıkıntısına dair düzenlediği merkezi eylemlerin ardından ortaya çıkan ve Mart 2022 tarihli "Türkiye'de Sınıf Mücadelesi Yükselişte" başlıklı yazımızda ele aldığımız mücadele dalgasının, sınıflararası eğilimlerin kuvvetli olduğu sağlık

sektörünün yanı sıra DİSK üyesi sendikaların örgütlü olduğu çok büyük olmayan işletmeler, konfederasyonların dışında yer alan küçük sendikalar ve fiili greve çıkan sendikasız işçilerle sınırlı kaldığı görülmektedir. 2023 grev dalgasında daha fazla işçinin çalıştığı ve sayıca daha fazla işletmede mücadeleler gerçekleşmiştir. DİSK üyesi işçiler daha fazla sektörde ve daha kitlesel işyerlerinde mücadele etmiştir. Farklı sektörlerden Türk İş üyelerinin de harekete geçmeye başlaması, özellikle Harb İş üyelerinin yaygın bir biçimde ve rejim sendikacılığını da hedef alarak 700,000 kamu işçisinin sesi olmaları çok önemli bir gelişmedir. Türkiye'nin açık ara en büyük sendikal konfederasyonu olan Türk İş, aynı zamanda Türk burjuvazisinin işçi sınıfını hizada tutmaktaki en işlevli rejim sendikaları konfederasyonudur. Mevcut sınıf mücadeleleri dalgasının en büyük zaafı, aynı işletme ve aynı işkolundaki işçilerin mücadelelerinin bile birbirlerinden bağımsız bir şekilde gerçekleşmesidir. Bu durumun kısmen de olsa burjuva hukukunun toplu iş sözleşmelerini düzenleme biçimine bağlı olduğu doğrudur. Öte yandan Türk İş yöneticilerinin açıkça işçilerin birleşmelerini engellemek için istifade ettiği bu durumu DİSK'in oportünist liderleri de herhangi bir biçimde aşmaya çalışmamakta, sınıfa dayanışma çağrısı yapmak yerine çareyi muhalif burjuva siyasetçilerden yardım dilenmekte bulmaktadır. İşçi sınıfının kurtuluşu, sendikalarda bile tavandan, yani oportünist veya rejim yanlısı sendika liderlerin birbirleriyle, siyasetçilerle ve patronlarla yaptığı anlaşmalardan geçmez. Enternasyonal Komünist Partisi'ne göre çözüm, Türkiye işçi sınıfının büyük küçük bütün taban sendikalarının burjuvazinin saldırılarına karşı tek bir cephede birleşmesi ve en mücadeleci olanlardan başlayarak rejim sendikalarının zulmü altındaki işçileri yanına çekmesinden geçmektedir.

Fransa'da Emeklilik Reformuna Karşı Seferberlik

Fransa'da, 2022 yılında işsizlik yardımlarında yapılan köklü reformun ardından, hükümet emekli maaşlarına karşı yeni bir saldırı başlattı.

1982 yılında Sosyalist Pierre Mauroy hükümeti döneminde, prim ödeme süresinin en az 37,5 yıl olması koşuluyla, önceki 65 yaş yerine 60 yaşında tam oranlı emekli olma imkanı getirilmişti.

1993 yılından itibaren emeklilik sistemine yönelik saldırılar başladı. İlk reform tam orana ulaşmak için katkı süresini 40 yıla çıkardı. 1995 yılında, SNCF (demiryolları), RATP (Paris yerel taşımacılığı) ve EDF'de (ulusal elektrik şirketi) çalışanların 55 yaşında emekli olabildiği özel planlar da dahil olmak üzere tüm kategoriler için hesaplama kurallarını 'birleştirmeye' yönelik yeni bir saldırı, bugün hala benzeri olmayan ve hükümeti geri adım atmaya zorlayan kararlı bir mücadeleye neden oldu.

2003 yılında hükümet kullandığı kadar öde emeklilik sistemini saldırıya geçirdi. Eylemler bu reformu durdurmayı başardı.

Ancak 2010 yılında, tüm büyük sendikaların çağrısıyla birkaç ay boyunca on dört gün süren eylemlere rağmen, emeklilik yaşı Sarkozy hükümeti tarafından 60'tan 62'ye yükseltildi.

2019'da hükümet 'puana dayalı' bir emeklilik sistemi önererek yine kullandıkça öde sistemine saldırdı, ancak 1995'tekinden daha küçük olsa da güçlü bir mücadele hareketi tarafından durduruldu.

Son olarak, Temmuz 2021'de Brüksel Komisyonu tarafından AB ülkelerine verilen 'ekolojik ve dijital geçişi' teşvik etmek için Avrupa kurtarma planı çerçevesinde, Fransız burjuvazisi, diğer AB ülkelerinin emeklilik yaşına (64'ten 67'ye) ulaşmak için emekli maaşlarında reform yapılması şartıyla 40 milyar elde etti. Hükümet önce son tarihi erteledi, şimdi ise şiddetle saldırıyor. Hedef, emeklilik yaşını 2030 yılına kadar 64'e çıkarmak ve tam orana ulaşmak için 43 yıllık bir katkı süresine sahip olmaktır. Buna ek olarak RATP, EDF, SNCF ve Bank of France'ın özel programları da sona erecek. Metin 6 Şubat'ta Ulusal Meclis'e sunuldu ve ay sonunda Senato'ya ulaştı.

19 Ocak Perşembe günü, sendikalar arası CGT-Sud Solidaires-FO-FSU ve 2019'dan farklı olarak büyük sendikalar arasında en işbirlikçi olan CFDT tarafından ilk gün genel grev çağrısı yapıldı. 400.000'i Paris'te olmak üzere Fransa genelinde 2 milyondan fazla protestocu sokaklara döküldü. Bu sayı, 800.000 kişiyi harekete geçiren 2019'un gücünü aştı. Boyut olarak 1995 hareketini hatırlattı ama grevler aynı kararlılıkta değil. Hükümet kararlı görünüyor ve grevler ülkeyi felç etmeyi başaramazsa durmayacak.

Ancak bu kesinlikle iyi bir ilk adımdı. Grevler, kuaför salonları, giyim mağazaları, süpermarketler, restoranlar, lojistik, ev ve çocuk bakım çalışanları gibi genellikle mücadelelerle ilgisi olmayan küçük işletmeler ve ticaret gibi sektörleri de kapsadı. Küçük ve orta ölçekli kasabalarda da eylemlere katılım yüksekti.

SNCF'de greve katılım oranı %46, yüksek hızlı tren sürücülerinde ise %77 idi. Ancak toplantılara katılım düşüktü. İlerleyen günlerde, dört yıl önceki SNCF özelleştirme çatışması sırasında olduğu gibi

her hafta iki günlük grev yapma niyetlerini sürdürmediler.

31 Ocak Salı günü sendikalararası cephe ikinci bir gün ulusal genel grev çağrısında bulundu. Fransa genelinde ve Paris'te 19 Ocak'ta olduğundan çok daha fazla sayıda gösterici vardı: Paris'te 500.000 kişi, Marsilya'da ise 19 Ocak'takinin iki katı. Gençlerin katılımı yüksekti. Ancak grevcilerin sayısı biraz azalmış görünüyordu. CGT, CFDT, Solidaires, FSU ve FO'dan oluşan sendikalararası cepheye 3 sendika daha katıldı: Unsa, CFTC ve CFE-CGC.

7 Şubat Salı günü sendikalararası cephe üçüncü gün genel grev çağrısında bulundu.

CGT'nin kimyagerler, liman işçileri, enerji ve demiryolu işçileri federasyonları 6 ve 7 Şubat tarihlerinde iki günlük grev çağrısı yaptı. FSIC CGT (kimyagerler), Dunkirk yakınlarındaki Flandres (Nord) yakıt deposundaki işçiler arasında %100, Donges rafinerisinde (Loire Atlantique) %80, Feyzin rafinerisinde (Rhône) %70 ve Normandiya rafinerisinde %56 katılım ilan etti.

Bu hırçın CGT federasyonları, her bir ya da iki haftada bir yapılan tek günlük genel grevlerin hükümeti durdurmaya yetmeyeceğinin farkında olarak hareketin radikalleşmesini sağlamaya çalışıyor. CGT içerisindeki en mücadeleci akımlar, sendikalar arası birliğin seferberliğin nasıl sürdürüleceğine ilişkin bir tartışma başlatma konusundaki isteksizliğini ve 'yenilenebilir', yani bir günün ötesine geçen genel grev çağrılarının reddedilmesini kınamaktadır.

11 Şubat Cumartesi günü sendikalararası kurul tarafından desteklenen dördüncü ulusal seferberlik gününde gösteriler yapıldı ancak grev yapılmadı.

Ancak sendika yönetiminin tavsiyesine rağmen, Orly havaalanında uçuş görevlilerinin habersiz grevi uçuşların yarısının iptal edilmesine yol açtı. Meydanlardaki sayı 7 Şubat'takinden daha yüksekti. CGT Paris'te 500,000 gösterici olduğunu ilan etti.

Sendikalararası kurul, Ulusal Meclis'in emeklilik yaşının 62'den 64'e yükseltilmesini öngören emeklilik reformu yasa tasarısının 7. Maddesini görüşeceği 16 Şubat Perşembe günü eylem ve grevlerle beşinci ulusal seferberlik günü çağrısında bulundu.

Sendikalararası kurul daha sonra okulların tatil olması nedeniyle hareketin 7 Mart'ta genel grevle yeniden başlayacağını ve 8 Mart'ta Dünya Kadınlar Günü'ne denk gelecek şekilde devam edeceğini duyurdu.

CGT Genel Sekreteri Philippe Martinez, "daha sert, daha çok sayıda, daha kitlesel ve yenilenebilir grevler" çağrısında bulundu ancak yenilenebilir grevin işyerlerinde kararlaştırılması gerektiğini, yani sendika liderliğinin bir göstergesi olmadığını açıkça belirtti. Üye sayısı bakımından Fransa'nın bir numaralı sendikası olan ve açıkça işbirlikçi olan CFDT'nin liderliği ise bu mücadelede yenilenebilir grevlerin kullanılmasına karşı olduğunu çeşitli vesilelerle yineledi.

Sendikalararası kurul (CGT, FO, UNSA ve CFE-CGC) ve SNCF CGT ve SUD Rail, 7 Mart grevinin yenilenebilir, yani süresiz olacağını zaten ilan etmişlerdi. Diğer mücadeleci sendikal sektörler de işyerlerinde 7 Mart grevine hazırlanmak ve ona yenilenebilir bir nitelik kazandırmak konusunda kararlıydı.

CGT içindeki çatışmacı muhalefet, Unité-CGT adı

verilen ve sözcüsü Marsilya'nın başkenti olduğu Bouches du Rhône bölgesinin CGT başkanı olan şube etrafında şekillenmişti.

Fransa genelinde grevciler için dayanışma fonları oluşturuldu. CFDT, üyelerini savunmak üzere, üye aidatlarının yüzde 8,6'sı (600.000 üye) ile finanse edilen ve saat başına 7,70 Avro toplu tazminat ile 141 milyon Avro tutarında bir grev ve yasal eylem fonu oluşturdu. Force Ouvrière, üyelik aidatlarından kesilen bir 'konfederal grev dayanışma fonu' oluşturdu. CGT'de merkezi bir grev fonu oluşturulmadı fakat belirli sektörlerdeki ya da şirketlerdeki tüm işçiler için birçok 'dayanışma fonu' bulunuyordu. Bunların en önemlilerinden biri, devlet işçileri için sendikalar arası işbirliği ile yürütülen fondu.

27-31 Mart Tarihleri Arasında 942 delegenin Katılımıyla Gerçekleşen 53. CGT Kongresi: Toplumsal Bir Zafer mi?

CFDT liderinin öne çıkmasına rağmen CGT şubenin mücadele ve grevlerde baskın bir rol oynadığı bir toplumsal hareketin ortasında, 1895'ten bu yana 53. CGT kongresi gerçekleşti.

Yıllardır militanlar arasında birçok görüş ayrılığı vardı ve 2020'de 40.000 üye kaybı (Ocak 2023'ten bu yana 15.000 üyelik artış, militanların mevcut mücadelelerdeki etkinliğini göstermektedir) ve 1. sendikal örgütlenme yerini CFDT'ye kaptırması, bir yandan CGT Metalurji'den gelen (o zamanlar Renault'da teknik müdüdü ve şimdi oraya geri dönüyor) ve diğer yandan, temsilcileri CGT'nin 13. bölüm sendikası (Bouches du Rhône ve Marsilya) gürültülü ama çok aktif sendikacı Fransız Komünist Partisi üyesi Olivier Mateu olan mücadele ve eylem partizanları, kimya endüstrisi federasyonu

genel sekreteri Troçkist Emmanuel Lepine ve son üçü Unité CGT adı altında bir araya gelen meslek kolu federasyonu genel sekreteri gibileri ile genel sekreter Bay Martinez liderliğindeki Fransız ve Avrupa (Brüksel) burjuvazisi ile işbirliği ve müzakere yanlıları arasındaki gerilimi daha da arttırmıştı.

Bay Martinez yeniden aday olmayacağını açıklamış, ancak metalürji federasyonu gibi federasyonlar tarafından da desteklenen bir aday önermişti ki bu tutum demokratik olmadığı ve konfederasyonun iç işleyiş tüzüğünü dikkate almadığı için birçok üye tarafından eleştirilmişti.

Giden konfederal büronun bilançosu, demokratik olmayan ve işbirlikçi yöntemleri gibi, ancak dar bir çoğunlukla (%50.32) reddedildi.

Yürütme kurulu tarafından önerilen hiçbir aday üzerinde uzlaşma sağlanamadığı için Sophie Binet sürpriz bir şekilde seçildi ve tüm taraflarca kabul gördü. Kendisi bir yönetici, Sosyalist Parti'de bulunmuş ve FKP'de hiç bulunmamış! Yeni sekreter, seleflerini eleştirmeden, tüm militanları gelecek eylemlerde birleşmeye çağırды ve CGT'nin reformun geri çekilmesini talep ettiğini ve hükümetle herhangi bir tartışmayı ya da ateşkesi (CFDT'den Berger'in 28 Mart'ta Martinez'in desteğiyle talep ettiği gibi bir ara vermeyi dahil olmak üzere) kabul etmeyeceğini teyit ederek, mücadelelerin ve sendikalar arası bir ortaklığın varlığının önemini vurguladı!

Yeni konfederal büro, konfederal yürütme komisyonunun (kendisi de kongrede hazır bulunan delegeler tarafından seçilen) 66 üyesi arasından seçilen ve tüm bölüm sendikalarının (veya UD'lerin) ve federasyonların genel sekreterlerinden oluşan ulusal konfederal komite tarafından onaylanan (yani

128 üye) on üyeden (öncekinde olduğu gibi) oluşuyordu. Bu konfederal kurulda Maden ve Enerji Federasyonu genel sekreteri Sébastien Ménesplier ve yönetici olarak (sekreterden sonra konfederasyonun 2 numaralı pozisyonu) demiryolu işçileri sekreteri, FKP üyesi ve sekreteri Fabien Roussel'e yakın Laurent Brun'u bulunuyordu. Yeni büronun seçimi, bölüm sendikaları (önceki büroda 4 üye yerine 2 üye) ile federasyonlar arasında, büronun daha sonra düzeltereğini söylediği bir dengesizlik olduğunu gösteriyordu. Ulusal federasyonlar bir mesleki faaliyet sektöründeki sendikaları bir araya getirdikleri için güçlü bir siyasi ağırlığa sahiptir. Konfederal liderlik, konfederal yürütme komitesinin altmış kadar üyesini ve dolayısıyla konfederal büronun üyelerini içerir.

Toplumsal hoşnutsuzluğun sağladığı oksijen, CGT içinde gelecekteki işçi eylemleri için bazı besleyici meyveler vermiş gibi görünmektedir.

Fransa'da Ocak 2023'te Başlayan Emeklilik Reformuna Karşı Toplumsal Mücadelenin Son Dönemleri

4 Nisan 2023 Salı: Sendikalararası Kurul, 5 Nisan Çarşamba günü Başbakan Elisabeth Borne ile Matignon'da (Paris'teki Başbakanlık sarayı) yapılacak toplantıya hazırlanmak üzere sekiz sendikanın liderleriyle bir araya geldi. Hepsi de emeklilik reformunun geri çekilmesinden başka bir konuyu görüşmeme konusunda mutabık kaldı. Ve toplantının başlamasından bir saat sonra, bakan herkesi "dikkatle" dinledikten ve hükümetin geri adım atmama kararlılığını bir kez daha teyit ettikten sonra sendikalararası kurul geri çekildi. CGT'nin yeni sekreteri Sophie Binet'e, yeni konfederal büronun üyesi ve mevcut grevlerde oldukça aktif olan CGT maden-enerji sekreteri Sébastien

Menesplier eşlik etti.

6 Nisan Perşembe günü eylemler-grevler tekrar başladı: 11. gün seferberliği-sendikalara göre 2 milyon (400.000'i Paris'te olmak üzere) ve İçişleri Bakanlığına göre 500.000 gösterici ile hala yüksek bir katılım oranıyla ulusal düzeyde grev gerçekleşti. Özellikle Paris RATP otobüslerinde ve SNCF trenlerinde grevcilerin sayısı daha azdı. Sosyal hareketi zayıflatmak için dönemsel ya da sıçramalı grev taktiği herkes tarafından iyi bilinmektedir. Elektrik ve gaz endüstrisi çalışanları birkaç saatliğine üretimi durdurdu ama yenilenebilir grevlerin gücü tükenmekteydi. Rafineri işçilerinin son taleplerinin Rouen mahkemesi tarafından mahkum edilmesine rağmen rafinerilerde de durum aynıydı.

Force Ouvrière merkezinde 6 Nisan akşamı toplanan sendikalararası kurul, ulusal grev ve gösteriler için bir sonraki tarihi Anayasa Konseyi'nin kararlarından bir gün önce, 13 Nisan Perşembe günü olarak belirledi.

Cumhurbaşkanı Macron Nisan ayı başında dört günlüğüne Çin'deydi. Aralarında Veolia ve Airbus'ın da bulunduğu yaklaşık altmış şirket yöneticisinin eşlik ettiği bir ticaret temsilcisi rolünü oynadı, ancak sendikaların "demokratik iflas" olarak adlandırdığı sağrılığını gösteren açıklamalardan kaçınmadı: "halk" reforma karşı çoğunlukta; evet, kesinlikle, ama CGT'nin yeni sekreterinin 5 Nisan'da Matignon çıkışında "radikalleşmiş bir hükümet, şaşkın, paralel bir gerçeklikte" demesine neden olan "elitler" değil! Hayır, Madam CGTci, bu basitçe bir sınıf ilişkisi, "halkın" -işçilerin diyebiliriz- değil ama büyük burjuvalarının iyiliği için karar veren bir hükümetin güç ilişkisi sorunudur.

Fransız Burjuvazisinin İşçileri Bakanı Gérard Darmanin'in Elindeki "Dikkat Çekici" ve "Olağanüstü" Baskı Aracı

Tutuklamalar, "önleyici" gözaltılar, coplar, gazlar, el bombaları, tayzikli su, son dakika emirleriyle toplanma yasakları, şirketlerde sendikacıların bastırılması, grevcilerin kovulması vs...

Fransa ve medyası, yüzyıllar boyunca ülkede yaşanan büyük sınıf mücadelesi olaylarını ve bunlara eşlik eden kanlı baskıları (1914'ten önce hükümet grevleri bastırmak için orduyu göndermişti!) unutmüş görünüyor, ancak burjuva düzen güçlerinin şiddet içeren baskı araçlarını çoktan denediği "sarı yelekli" yıllarını hala hatırlıyor. Bu "unutkan" Fransa, hükümetin halkın "iyiliği" için kullandığı baskı araçlarını artık "daha yakından" biliyor. Bu kez eylemciler ülkenin her yerinde daha kalabalık ve kırsal kesimden büyük ve küçük kentlere kadar tüm sosyal katmanlara aitler! Demokratlarımız "halk" sokakta diye haykırıyor ve en iyi durumda demokrasinin ikiyüzlü olduğunu ve gerektiğinde baskıya başvurduğunu keşfediyorlar. Artık herkes polis birliklerinden, özellikle de Brav'ın (şiddet eylemlerini bastırma tugayı) özel motosikletli birliklerinden sağlam ve tökezletici darbeler alabilir. Gençler ve yaşlılar, sendikacılar ve yoldan geçenler, en fakirinden en zenginine kadar vs. Ve tanıklıkların değerine hala inanan gazeteciler, basın kartlarını göstererek daha da fazla darbe aldıklarında şaşırıyorlar!

Darmanin Bey ve tüm hükümet ve büyük burjuva kliği, göstericileri düzeni bozmakla suçluyor ve kara bloklardan öte aşırı solu, özellikle de Mélenchon'un Boyun Eğmeyen Fransa partisini sorun çıkarıcılar olarak tanımlarken, bazı aşırı sağcı akımların şiddetli ve giderek sıklaşan müdahalelerini sessizlikle

geçştiriyor. Ve cumhuriyetçi evdeki skandal: 1898'de Dreyfus olayı sırasında kurulan ve Vichy döneminde bir kez feshedilen bir dernek olan İnsan Hakları Ligi tarafından "demokratik" polisliğin ötesine geçen şiddet nedeniyle kınanan Darmanin Bey, bu derneğe kamu fonunu kesmekle tehdit ediyor.

Sendikalararası Kurul İçin Üç Tarih

13 Nisan Perşembe: Anayasa Konseyi'nin kararının arifesinde eylem ve grevlerin 12. günü.

14 Nisan Cuma: 9 "akıl adamdan" oluşan Anayasa Konseyi, emeklilik reformunu kısmen ya da tamamen onaylayacak ya da onaylamayacak ve azami yasal emeklilik yaşınının 62 olmasını talep eden ortak inisiyatif referandumuna olası desteğini verecek. Sendikalararası kurulun umduğu gibi referanduma onay vermesi halinde, hükümet yasayı hemen değil, ancak referandum olumlu sonuçlanmasının ardından iptal etmek zorunda kalacak. Fakat referandum ancak 9 ay sonra gerçekleşebilecek (en az 5 milyon imza toplamak için gerekli süre). Referandum, 2020 yılında Paris havalimanının özelleştirilmesini tartışmak için kullanılmış ancak belki de covid pandemisi nedeniyle yeterli imza toplanamamıştı.

Sendikalararası kurul, Anayasa Konseyi'nin kararlarına bağlı olarak o akşam toplanacak ve seferberliğin nasıl devam edeceğine karar verecek. Hükümet belli ki Anayasa Konseyi'nin ret kararına, cesaretin kırılmasına ve Paskalya tatiline güvenerek toplumsal hareketi silahsızlandırmaya çalışıyor. Sendikalararası Kurul'un, dağılık eylem günleri, sektörlerle ve bölgelere göre az çok takip edilebilen grevler arasında dağılmış bir hareket için direktiflerinden sonra ne önereceğini göreceğiz.

- 1 Mayıs: Sendikalararası Kurul, on yıllardır gerçekleşmeyen bir durum olan birleşik bir 1 Mayıs öngörüyor. 2010 yılında emeklilik reformuna karşı verilen mücadeleye rağmen FO tek başına mücadele etmişti.

Bu Mücadelenin Sonucu Ne Olacak?

Avrupa Komisyonu ve başkanı Ursula von der Leyen tarafından desteklenen kuklası Emmanuel Macron olan Fransız burjuvazisi, Fransa'daki reformun sağlamlığına halkı "ikna etmek" için baskı ve "demokratik olmayan" yöntemlerin kullanılmasına yönelik ikiyüzlü eleştirilerine rağmen, emeklilik reformundan vazgeçmemeye kararlı görünüyor, uzun kariyerler veya kariyerleri aile tarafından yarıda kesilen kadınlar için bir kısıntı bile! 1981'de açlık grevinin erdemleri yanılışına kapılan İrlandalı militanların teker teker öldüğünü gördüğünde gözünü kırpmayan, Mart 1984'ten Mart 1985'e kadar süren görkemli

İngiliz madenci grevi şiddetle bastırıldığında gözyaşı dökmeyen ve böylece "liberal" anti-sosyal önlemlerini yerleştirebilen vahşi Margaret Thatcher'ın tutumunu hatırlıyor ve biz de hatırlıyoruz. Bu şekilde, bugün enflasyon ve yaşam koşullarının kötüleşmesiyle yakalanan İngiliz proletaryasının cesurca kırmaya çalıştığı bir "sosyal barışı" onlarca yıl boyunca tesis etti.

Şimdi mesele, adına layık tek proleter partinin, yani partimiz Enternasyonal Komünist Partisi'nin, bugün işçilere ekonomik mücadelelerinde fiziksel olarak rehberlik edemediği, sendikaların militanlarımız tarafından fethedilmediği ve çok az işçinin sesimizi duyduğu ya da dinlediği bir koşulda sınıf mücadelesinin nasıl bir yol izleyeceğidir.

Rusya ve Gürcistan: Proleter Gençlik Grev Yapararak Polis Devletine Meydan Okuyor

Rusya'da Kourier sendikasında örgütlü yemek dağıtım işçileri 20-25 Aralık tarihleri arasında ülkede son yılların en büyük işçi mücadelelerinden birine girişti: 3.800'den fazla dağıtım işçisi, Eylül 2022'de ana rakibi Delivery Club'ı satın alarak Rusya'da tek el haline gelen Uber Eats'in bir benzeri olan sektör devi Yandex'e karşı sınıfsal talepleri için 15'ten fazla şehirde greve gitti.

Yandex'in teslimat sürücülerini, İtalya'dan Birleşik Krallık'a, Amerika Birleşik Devletleri'nden Türkiye'ye kadar diğer ülkelerdeki teslimat sürücülerine benzer koşullarda, gig ekonomisi olarak adlandırılan bir sistemde çalışmaktadır. Bu koşullar, bu ülkelerin bazılarında greve gitmelerine neden olmuştur. Bu şirketlerde istihdam "Bağımsız Yükleniciler" olarak çerçeveleniyor ve onları gerçekte oldukları gibi, proletaryanın son derece düşük ücretli ve güvencesiz bir tabakası olarak değil, gelişmekte olan küçük burjuvazinin bir parçası olarak sunan propaganda kampanyaları tarafından bombardımana tutuluyorlar. Bu çerçevelenme onları işle birlikte gelen tüm risk ve masraflardan sorumlu kılıyor ve şirket tarafından tamamen "isteğe bağlı" olarak işten çıkarılmaya maruz bırakıyor: Yandex, herhangi bir bildirim ya da açıklama yapmadan, istediği zaman Eats uygulamasını kullanmalarını engelleyebiliyor.

İtalya'da geçtiğimiz Ekim ayında, öldükten sonra işten çıkarılan Sebastian'ın başına gelen de buydu: Çocuk teslimat yaparken geçirdiği trafik kazasında öldükten bir gün sonra, ailesi cep telefonuna "teslimat şartlarına uymadığı için" işten çıkarıldığına

dair otomatik bir mesaj aldı.

Covid-19 salgını sırasında, diğer tüm işçi katmanlarında olduğu gibi, teslimat sürücülerinin koşulları kötüleşirken, şirketler rekor karlar elde etti: Yandex'in Yandex.Eats ve Yandex.Market'i içeren gıda teknolojisi sektörünün gelirleri 2022'nin üçüncü çeyreğinde bir önceki yıla göre yüzde 124 artarak 9,8 milyar rubleye (135 milyon dolar) ulaştı - tüm bunlar Ukrayna'daki emperyalist savaş nedeniyle Batı'nın yaptırımlarına rağmen gerçekleşti.

Rus burjuva rejimi tarafından öne sürülen propagandaya göre, Rusya sözde Batı'nın çöküşünden muaf olacaktı. Ancak işçi sınıfının koşullarına ve mücadelelerine bakıldığında, meselenin Doğu ve Batı değil, Moskova'da, Paris'te, Roma'da ya da Berlin'de, tüm gök kubbenin altında aynı olan kapitalizm olduğu ortaya çıkmaktadır.

İşçiler, Kourier sendikasıyla birlikte, kendilerini serbest meslek sahipleri yerine ücretli çalışanlar olarak tanımlayacak, ücretlerini iyileştirecek, işten çıkarılmaya karşı daha fazla koruma sağlayacak, hastalık izni ve enflasyona endeksli ücretler sağlayacak bir iş sözleşmesinin yürürlüğe girmesi için mücadele ettiler.

Grev, bu uygulamalar aracılığıyla istihdam edilen proletaryanın bile nasıl mücadele eylemleri yapabileceğini gösterdi: binlerce işçi Yandex.Eats mobil uygulaması üzerinden sipariş almayı reddederek birçok şehirde hizmeti aksattı. Kourier işçileri Yandex ile anlaşmalı restoranlarda çalışmayı durdurmaları, grev hatları oluşturmaları ve kasaları ve müşterileri engellemeleri için örgütledi.

Grev, burjuva sosyolojisi tarafından başlı başına bir vaka olarak kabul edilen bu sektördeki işçilere temel

bir gerçeği gösterdi: "yeni" mücadele yolları olmadığını, yoksulluğa giden yolun tüm işçi sınıfı için aynı olduğunu: mücadelenin sokaklara taşınması, patronların karlarına zarar vermek için grev hatları, iş durdurma eylemleri ile maksimum sayıda işçiyi içermesi gerekiyor.

Buna karşılık Yandex, grevcilere karşı bir yalan kampanyası başlatarak, zaten yüksek ücretler aldıklarını iddia etti ve hatta hizmetindeki kalemşörlerine grevin devam etmediğini yazdırdı.

Kourier, Yandex'in online reytingini düşürmek için bir kampanya başlatarak ve Moskova ve St Petersburg'da yaklaşık 600 teslimatçıyla başlayıp 15'ten fazla şehirde 3.800'e ulaşan ve böylece sendika liderlerinin beklediğinden daha fazla işçiyi birleştiren grevle tepki gösterdi.

Grev sonucunda gecikme cezaları büyük ölçüde kaldırıldı, yılbaşı gecesi çalışmak için ek ödeme getirildi ve Yandex "ikiye iki" çalışma programından (iki gün çalışma, ardından iki gün izin - teslimat sürücülerini gibi 12-14 saatlik vardiyalarda çalışmak zorunda olduğunuzda kolay olmayan bir şey) geri adım attı.

Kourier sendikası Haziran 2020'de, geçtiğimiz Eylül ayında Yandex tarafından satın alınan Delivery Club şirketindeki işçilerin ödemelerin gecikmesi nedeniyle iki ay boyunca grev yapmasıyla doğdu. Şirket teslim oldu ve ödemeleri gönderdi ve böylece sendika doğdu. Sendika bir sınıf sendikası olarak faaliyet gösteriyor. Kuruluşundan bu yana, ücretlerin savunulmasından şirket kurallarının küçük ihlalleri nedeniyle işçilere kesilen para cezalarının reddedilmesine kadar çeşitli konularda grevler başta olmak üzere çeşitli mücadeleler örgütledi.

Geçtiğimiz Nisan ayında ana lideri Kirill Ukraintsev "toplantı kurallarını ihlal etmekten", yani sendikal faaliyetlerinden dolayı tutuklandı ve hala hapiste. Buna rağmen Kourier faaliyetlerine devam etti, hatta Aralık grevini örgütleme noktasına kadar geldi.

Bu grevle ilgili olarak dikkat çekici olan, kapsamının yanı sıra, yıllardır işi durdurmamayan gösteriler düzenleyen Rusya'daki rejim sendikalarının uygulamasından ayrılarak üretim faaliyetini durdurmaya başarmış olmasıdır. Moskova'daki burjuva rejiminin işçi sınıfını içine sürüklediği emperyalist savaşın tam ortasında gerçekleşmiş olması, özünde yenilgici bir eylem olan bu grevi daha da önemli kılmaktadır.

Burjuva devlet baskısının yanı sıra sendika içinde de sorunlar eksik olmadı. Kourier'de etkili olan oportünist işçi partilerinden biri, greve hazırlık için yapılacak bir toplantının yerini ve tarihini kamuoyuna açıklamış ve bu toplantı, birkaç sendika militanını tespit eden polisin gelmesiyle kesintiye uğramıştır. Sorumlular sendikadan ihraç edildi ve siyasi grup rakip bir sendika örgütlemeyi uygun gördü.

İşçi sınıfı ve örgütleri içinde siyasi ve sendikal oportünizme karşı mücadele, işçiler burjuvaziyle yüzleşme ve onu alt etme gücüne sahip olana ve kendi örgütleri içinde temizlik yapana kadar, ekonomik düzeyde kapitalist sömürüye, siyasi düzeyde ise sermaye rejimine karşı mücadelenin bir parçasıdır. Bu mücadelenin kazanılabilmesi için diğer işçi kategorilerine de yayılması gerekmektedir.

Gürcistan: Taksi Şoförleri ve Kuryelerin Grevi

Güney Kafkasya'da küçük bir ülke olan ve 1991 yılına kadar SSCB'nin bir parçası olan Gürcistan'da da Şubat ayında gig ekonomisi olarak adlandırılan sektördeki iki işçi kategorisi mücadeleye başladı.

İlk harekete geçenler Londra, Paris ve Lizbon'da da faaliyet gösteren Estonyalı Bolt şirketinin taksi şoförleri oldu ve serbest meslek sahibi işçi statüleriyle ilgili taleplerde bulundular: 1) 2023 öncesi ücret tarifesine geri dönülmesi; 2) Şirkete borçlu olunan yüzdenin düşürülmesi; 3) Uzun mesafeler için tazminat ödenmesi 4) Bekleme süresinin hesaplanması; ve 4) Gürcistan'da bir ofis açılması ve 7/24 hizmet veren bir çağrı merkezinin faaliyete geçirilmesi.

Ardından, 5 Şubat'tan bu yana, Finlandiyalı yemek dağıtım şirketi Wolt'un bisiklet sürücüleri mücadeleyi üstlenerek Bolt sürücüleriyle dayanışma ve birlik içinde olduklarını açıkça ilan ettiler. Yüzlerce kişi bir toplantı düzenledi. Kuryelerden biri verdiği bir röportajda, fiyatların yüzde 200 ila 300 oranında artmasına rağmen ücretlerinin aynı kaldığını açıkladı. Kuryeler, Tiflis'te trafik kazaları da çok yaygın olduğu için teslimatların yarıçapının azaltılmasını, ücretlerin artırılmasını ve sağlık masraflarını karşılaması gereken sigortanın iyileştirilmesini talep ediyor.

Wolt yönetimi işçilere, şirket sorunlarını çözene kadar işe dönmeleri için bir teşvikten başka bir şey olmayan açık bir mektupla hitap etmeye karar verdi.

Bu mücadele eylemleri medyada çok az yer buluyor ve halkın büyük bir kısmı olan bitenin farkında değil.

Ancak Gürcistan proletaryası, önce SSCB'nin sözde "komünist rejimi", ardından da kendisini sözde özgür ve demokratik dünya ile aynı hizada gösteren ve birincisinden daha az anti-proleter olmayan aynı derecede sahte bir rejim tarafından onlarca yıldır yalanlarla içine atıldığı uyusukluktan uyanma belirtileri gösteriyor.

Enternasyonal Komünist Partisi olarak Gürcü burjuva rejiminin, çeşitli etnik gruplardan göçmen işçilerle birlikte Rus ve Türk devletlerini de düşmanları olarak gösteren propagandasının aldatmacasını işçilere teşhir ediyoruz. İşçilerin düşmanı, sömürüldükleri ülkenin burjuvazisinden başlayarak tüm ülkelerin burjuvazisidir ve müttefikleri de tüm dünyanın işçileridir.

İşçiler ancak gerçek sınıf birlikleri halinde örgütlenmiş, yaşam koşullarını savunmak için mücadele eden işçilerin uluslararası birliğiyle, kapitalizmin kendilerini sürüklediği açlık, yoksulluk ve savaşa sürüklenmekten kurtulabilirler.

Gürcü işçiler, en son Kazakistan, Rusya ve Türkiye'de mücadele eden komşu sınıfdaşlarından ilham almalıdır.

EKP'nin Portland Belediye İşçileri Grevine Müdahalesi

Portland'da atık su arıtımı, park ve yol bakımı gibi alanlarda çalışan belediye işçileri on yıllardır ilk kez greve gitti.

Portland, 2 milyondan fazla nüfusa sahip metropolitan alanıyla ABD'nin Oregon eyaletinin en kalabalık şehridir. Willamette Nehri üzerinde, Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzey Pasifik

kıyısına 100 km uzaklıkta ve Seattle'ın 300 km güneyinde yer alan önemli bir nehir limanıdır.

483 nolu sendika şubesinde örgütlenen 600 işçi mücadeleye katıldı. 14 Aralık'ta Portland Belediyesi ve sendika geçici bir anlaşmaya vardı, ancak şehir yönetimi planlanan ücret artışlarını uygulamayı reddederek bunu hemen göz ardı etti. Bu durum yeni başarısız müzakerelere ve grev ilanına yol açtı.

Belediye, grevcilerin yerine geçici sözleşmeli işçi alabilmek için olağanüstü hal ilan ederek tepki gösterdi. Ayrıca grevi kriminalize etmek ve grev yapacak işçileri tek tek hedef almak için bir dizi yasal tedbir kararı çıkarmaya çalıştı. Başarısız olsa da, bu yasal eylemin yine de korkutucu bir amacı vardı.

Greve hazırlık olarak 483 no'lu sendikanın İşçi Komitesi 28 Ocak Cumartesi günü yaklaşık 100 işçinin katıldığı bir gösteri düzenledi. Buradaki yoldaşlarımız, the Communist Party gazetesine ek olarak, işverenlerin grevi kriminalize etme girişimlerini kınayan ve bunları son ulusal demiryolu grevine yönelik devlet baskısıyla ilişkilendiren bir bildiri dağıttılar.

Çarşamba günü, 1 Şubat, bir anlaşmaya varılamayacağı açıkta. Bu nedenle sendika, aynı gün gece yarısı başlayacak greve hazırlık olarak akşam geç saatlerde şehrin su arıtma tesisinde ikinci bir eylem çağrısında bulundu.

Tesis, Seattle ile San Francisco arasındaki 1.300 millik sahil şeridindeki en büyük su arıtma tesisi olarak hayati önem taşıyan bir şehir tesisidir. Covid 19 salgını süresince çalışanlar "zaruri" olarak kabul edildi ve ek risk ve yorgunluk için herhangi bir tazminat ödenmeksizin çalışmaya zorlandı.

Eylemde 300'den fazla işçi hazır bulundu. AFSCME (Amerikan Eyalet, İlçe ve Belediye Çalışanları Federasyonu), Kamyoncular, SEIU (Hizmet Çalışanları Sanayi Sendikası) ve diğerleri gibi çeşitli sendikalardan işçilerin katıldığı büyük bir dayanışma ruhu ortaya çıktı.

İşçiler grev kırıncıların çok az işe yarayacağından emindi. Birkaçı, 1950'lerde inşa edilen ve sürekli bozulan tesis ve ekipmanın nasıl çalıştırılacağını öğrenmenin yıllarını aldığını anlattı.

Grevin başladığı geceden bu yana, diğer işçilerden gelen dayanışma kendini daha da güçlü bir şekilde gösterdi. Binanın içinde çalışan Buhar Tesisatçıları Sendikası'nın (ısıtma, klima ve havalandırma sistemlerinin kurulumu ve bakımı) 209 nolu şubesinden işçiler çalışmaya devam etmeyi reddetti. Su arıtma tesisine her gün çok sayıda kamyonun girip çıkarak çamuru temizlemesi gerekiyor, aksi takdirde tüm tesis iptal oluyor. Grev gözcüleri kamyonların akışını engellemek ya da yavaşlatmak için çalıştılar. Bir makinist treni tesisin ana girişinin önünde durdurarak uzun bir süre engelledi, daha sonra mümkün olduğunca yavaş hareket etmeye zorlayarak treni geri çekti. Grev haberi demiryolu işçileri arasında yayıldı ve sonraki günlerde de aynı eylem tekrarlandı. UPS ve bir bira şirketinin yakındaki lojistik deposu gibi diğer şirketlerden işçiler ve sendika aktivistleri de grev hattına katıldı. Birçok kamyon bir daha geri dönmek üzere geri döndü, sürücüler mücadeleyle dayanışma içinde olduklarını ve kendi işyerlerinde örgütlenmeye ilgi duyduklarını ifade ettiler.

Yoldaşlarımız grev hattına katılarak işçilerin grev hattını güçlendirmelerine yardımcı oldular ve en mücadeleciler olanlar, grev hattını daha etkili hale getirmek isteyenleri desteklediler; bu durum işçiler

tarafından da fark edildi ve takdir edildi. Elbette bu davranış, sendikalarda ve grev hattında bulunan oportünist partilerin militanlarını, özellikle de sonraki günlerde yoldaşlarımızı sindirmeye çalışan Amerika Demokratik Sosyalistleri'nin militanlarını hiç memnun etmedi.

Cuma günü, şiddetli bir yağmur fırtınası yaklaşırken, Belediye Meclisi umutsuzca grevi sona erdirmeye çalıştı, çünkü kanalizasyon taşması yakın görünüyordu. Yerel medyaya grev hattındaki işçilerin "şiddete başvurduğu" yönünde bir korku kampanyası yaratan açıklamalar yapmaya başladı. Grev hattındaki polis varlığını iki katına çıkardı.

Dört grev hattına yayılan güçler işçiler tarafından su arıtma tesisinin önünde yoğunlaştırıldı. Cumartesi günü işçiler sabah 6'dan itibaren toplandı ve kamyonların tesise girişini engellemek için büyük bir eylem daha düzenledi. Yoldaşlarımız ikinci bir bildiri hazırladı ve dağıttı. Polis kamyonları engelleyen işçileri tutuklamakla tehdit etmeye başladı. Sendika liderleri, yasaların izin verdiği otuz saniye gibi kısa bir süre için kamyonların önünü kesme şeklinde bir grev disiplini uygulamaya başladılar. Grev o akşam, 5 Şubat Pazar günü saat 01.00'de, işçilerin ücret taleplerinin çoğunun karşılandığı ve Temmuz 2022'den itibaren geçerli olmak üzere yüzde 13'lük bir ücret artışının yapıldığı bir uzlaşmayla sona erdi.

483 nolu şubenin grevi, neredeyse tüm işçilerin anlaşmaya yönelik olumlu değerlendirmelerde bulunduğu bir gösteriyle sonlandırdı. Yoldaşlarımız, işçilerin şirketler ve kategoriler arasındaki bölünmelerin ötesinde birleşme içgüdüsünü ve partinin bu konudaki sendikal yöneliminin doğruluğunu gösteren bu mücadele günlerinin değerini belirten üçüncü bir kısa bildiri dağıttı.

Solun Arşivlerinden

Devrimci Marksist Hareketin Uluslararası Yeniden Örgütlenmesi İçin Çağrı

1949

Proleter Hareketin İçinde Bulunduğu Endişe Verici Kriz

Dünyanın tüm ülkelerindeki işçi sınıflarının örgütlenmesi, bir dizi bölünmenin ve bozgunculuğun yayılmasının bir sonucu olarak, neredeyse tamamen iki güç tarafından domine edilmektedir.

Bir yanda demokratik sosyalizmin geleneksel biçimi bulunuyor. Sınıflar arasındaki barışçıl ilişkilere dayanan bu örgütler, burjuvazi ile sosyal ve siyasi işbirliği programını desteklemekte ve işçilerin çıkarlarını burjuva anayasası çerçevesinde yasal yollarla savunmayı planlamaktadır. Özel teşebbüsün yavaş yavaş sosyalizme dönüşeceğini öne sürmekte ve ilke olarak şiddet kullanımını ve proletarya diktatörlüğünü reddetmektedirler.

Öte yandan SSCB'de iktidardaki hükümeti savunan partiler de vardır. Bunlar SSCB'yi, Marx ve Lenin tarafından tanımlandığı şekliyle devrimci komünizme dayanan ve Ekim Devrimi'nin büyük zaferiyle tutarlı bir politikaya sahip bir işçi devleti olarak müjdelemektedir. Proleter hareket içindeki bu ikinci güç, teoride ayaklanma, diktatörlük ve terör taktiklerini reddetmediğini iddia etmektedir. Ancak aynı zamanda, kapitalist ülkelerde mülk sahibi ve proleter olmayan sınıflarla aynı taktiksel yöntemleri ve hatta onların propaganda sloganlarını ve taleplerini kullanmanın uygun olduğunu söylemektedir. Örneğin, ulusal refah, anavatanın

güvenliği için çağrı ve parlamenter demokrasi çerçevesinde karşıt çıkarılara sahip sınıflar arasında barış içinde bir arada yaşama sloganı vardır.

Sosyal-demokrasi ile özdeş olan böyle bir siyasetin uygulanması belirli koşulların yerine getirilmesine bağlıdır. Sovyetler Birliği hükümeti ile burjuva hükümetleri arasında barış olmalıdır. Dünya işçileri, dünya sosyalizminin öncülü ve vaadi olan Rus iktidarını koruyarak, gelecekteki kapitalist sömürüye karşı kendilerini garanti altına aldıklarını kabul etmek zorunda kalacaklardır. Ve hem işçiler hem de kapitalistler, Sovyetler Birliği'nin sınırsız bir süre boyunca kapitalist güçlerle normal ve barışçıl bir şekilde bir arada var olabileceğini kabul etmek zorunda kalacaklardır. Bir aptallık cenneti olan bu koşullar, burjuva demokratları tarafından "egemen devletlerin içişlerine karışmama" şeklindeki basmakalıp formülde ve sosyalizm ile kapitalizm arasındaki "barışçıl rekabet" şeklindeki yeni, daha da gülünç sloganda özetlenmektedir.

İşçi sınıfı tabanı zaman zaman bu tarihsel bakış açısının bariz çelişkilerine karşı isyan etmiştir; ve şimdiye kadar bu isyanlar sınırlı ve belirsiz olsa da, şüphesiz güç kazanacaklardır.

Ardı arkası kesilmeyen propaganda bu çelişkileri gizlemekte giderek daha az başarılı olmaktadır. Bu propaganda, uzun vadeli hedeflerle acil hedefleri, taktiksel çıkarlarla ilkesel pozisyonları kasıtlı olarak birbirine karıştırmayı ustalıklı ama amaçlamakta ve belirli bir toplumsal ortama göre seçilmektedir.

Kapitalist ülkeleri, askeri bir saldırıda bulunmadan ya da toplumsal bir ayaklanmaya yol açmadan Sovyet rejiminin varlığını sürdürmesine pekala izin verebileceklerine ikna etme planı, ancak onları Sovyet rejiminin bir işçi sınıfı devleti olmadığına ve

dolayısıyla artık anti-kapitalist olmadığına ikna etmek anlamına gelebilir. Böyle bir politika gerçek durumu vurgulamaktadır.

Burjuva ülkelerdeki işçileri bir ayaklanma ve ulusal ekonomik, idari ve siyasi sistemlerinin yıkılması için güçlerini örgütlemelerine gerek olmadığına ikna etmek, normalde sosyal demokratları destekleyen sosyal tabakalardan üye kazanmaya yardımcı olabilir, ancak daha ileri işçiler üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Onlara, Marx ve Lenin'in iç savaşa biçtiği rol olan, proletaryanın sınıf iktidarını ele geçirmesine yol açacak devletler arası genel bir savaş perspektifi sunulmaktadır. Bu türden bir savaş patlak verdiğinde, hangi tarafın başlattığına bakılmaksızın, stalinistler ileri işçi gruplarına kendi ülkelerinde yasadışı ve bozguncu eylemleri deneme şansı vaat ederler. Bu boş vaadi desteklemek için, bu "partizanların" sadece kendi güçlerine değil, aynı zamanda mükemmelleştirilmiş modern bir askeri makinenin paralel hareketine de güvenebileceklerini söylüyorlar.

Takipçilerinin büyük çoğunluğunu oluşturan diğer kesimi ise devrimci bilince sahip olmayan işçilerden; zanaatkarlardan, küçük toprak sahiplerinden, dükkân sahiplerinden ve orta sınıf imalatçılardan, beyaz yakalı işçilerden ve memurlardan, entelektüellerden ve profesyonel politikacılardan oluşmaktadır. Stalinistler bu kesime sürekli olarak, yalnızca mülk sahibi sınıflarla değil, aynı zamanda kendilerinin gerici ve sağcı olarak sınıflandırdıkları burjuva partileriyle de daimi bir birleşik cephe önerecek kadar ileri giden tekliflerde bulunuyorlar. Ayrıca onlara hem ülke içinde hem de dünya çapında bir barış geleceği; herhangi bir siyasi parti, örgüt ya da inanca karşı demokratik hoşgörü; çatışma ya da zenginlerin mülksüzleştirilmesi olmaksızın ekonomik ilerleme; tüm sosyal katmanlar

için eşit refah vaat ediyorlar. Sovyetler Birliği ve uydularında, stalinistler tarafından katı bir tek parti sistemiyle kontrol edilen sert bir totaliter polis devletinin varlığını bile kitlelerin gözünde meşrulaştırmak artık onlar için giderek zorlaşmaktadır.

Proleter hareketin bu yozlaşması, İkinci Enternasyonal'in revizyonist ve şoven oportünizminden daha ileri gitmiştir ve daha uzun sürecektir. Bu modern oportünizmin başlangıcını en geç 1928'de saptayabiliriz; İkinci Enternasyonal'in oportünizmi 1912-1922 yıllarında döngüsünün doruk noktasına ulaşmıştır, ancak kökenleri 1912'den çok daha geriye gitmiş ve sonuçları 1922'nin çok ötesine geçmiştir.

Stalinizme Tepkinin İlk Belirtileri

Son zamanlarda stalinist oportünizme karşı sabırsızlık belirtileri görülmeye başlandı. Hem bireysel militanlar hem de gruplar, Marx ve Lenin'in doktrinine ve 3. Enternasyonal'in ilk dört Kongresindeki tezlerine geri dönüşü savunan farklı ülkelerin siyasi sahnelerinde ortaya çıktılar. Bu sonuncular stalinistleri orijinal politikaya tamamen ihanet ettikleri için kınadılar.

Ancak bu bölünmelerin çoğu, proletaryanın küçük bir öncüsünün bile gerçek bir sınıf temelinde yararlı bir yeniden gruplaşması olarak görülemez. Bu grupların çoğu, teorik çalışmadaki eksiklikleri ve sınıfsal kökenleri nedeniyle, hem geçmişteki hem de şimdiki stalinist faaliyete yönelik eleştirilerinin doğasında, Batı'nın emperyalist merkezlerinden kaynaklanan siyasi planlardan ve liberalizmin ve insancılığın histerik ve ikiyüzlü propagandasından az ya da çok doğrudan etkilendiklerini göstermektedir.

Ancak bu tür politikalar gizli ajanların entrikalarının sonucu olsun ya da olmasın, neden oldukları asıl zarar, dikkatsiz militanları yönlendirmeleridir.

Bununla birlikte, tarihsel olarak konuşursak, karşı-devrimci bozgunculuğun her iki aracının da başarılı olmasına izin vermenin temel sorumluluğu tamamen stalinist oportünistlere aittir. Marx ve Lenin tarafından sık sık vurgulanmasına rağmen, işçi sınıfı hareketlerinin özerk, bağımsız ve kendilerini savunmaya hazır olmalarını engellemek için çılgınca çalışan çok sayıda burjuva ideolojisi ve teorisine onay damgasını vuranlar onlardır.

Proleter mücadelenin bu karışık ve elverişsiz seyri, sanayinin tüm dünyaya yayılmasıyla olduğu kadar eski sanayi merkezlerinde de gerçekleşen yüksek konsantrasyonlu sanayileşmenin karşı konulamaz büyümesiyle aynı zamana denk gelmektedir. Bu nedenle ABD'nin dünya kitlelerine karşı yürüttüğü saldırıya yardımcı olmaktadır. ABD emperyalizmin en büyük ayağıdır ve tüm büyük metropol sermaye, üretim güçleri ve iktidar yoğunlaşmalarında olduğu gibi, tüm toplumsal ve bölgesel engelleri yıkarak dünya kitlelerini zorla sömürme ve ezme eğilimindedir. Stalinistler mücadeleyi uluslararası hedeflerden uzaklaştırmış ve kendilerini Rus merkezinin siyasi ve askeri amaçlarıyla sınırlandırılmış kesin ulusal hedeflerin savunulmasıyla sınırlandırmışlardır. Sonuç olarak, hem uluslararası hem de ulusal mücadeleye önderlik etme becerileri giderek azalacak ve savaş ittifakının açıkça gösterdiği gibi batı emperyalizmiyle giderek daha fazla bağlantılı hale geleceklerdir.

Marksist pozisyon her zaman en önde gelen sınıf düşmanlarının, yalnızca proleter devrimle yıkılabilecek olan süper sanayileşmiş ve süper sömürge ülkelerin büyük güçleri olduğu yönünde

olmuştur. Marksist bakış açısına uygun olarak, İtalya komünist solu bugün tüm ülkelerdeki devrimci işçi gruplarına bir çağrıda bulunmaktadır. Onları uzun ve zorlu bir yoldan geri dönmeye ve kendilerini uluslararası ve kesinlikle sınıfsal bir temelde yeniden teşkilatlandırmaya, dünyanın dört bir yanındaki devlet kontrolündeki güçlerden kaynaklanan politiklardan ve cahil konformizmden kısmen ya da dolaylı olarak bile etkilenen her tür yapıyı kınamaya ve reddetmeye çağırıyoruz.

Uluslararası bir öncünün yeniden örgütlenmesi ancak görüş ve yönelimlerin mutlak homojenliği halinde gerçekleşebilir; Enternasyonal Komünist Partisi tüm ülkelerden yoldaşlara aşağıdaki temel ilke ve önermeleri önermektedir.

1. Proleter Devrimin Silahlarının Tekrar Vurgulanması: Şiddet-Diktatörlük-Terör

Devrimci sol Marksistler için, bireylere ya da gruplara yönelik baskı, zulüm ya da şiddet eylemlerinin gerçekleştiğini bilmek, bu eylemler izinli ya da kontrol edilebilir olsa bile, stalinizmin ya da başka herhangi bir rejimin mahkum edilmesinde tek başına belirleyici bir unsur değildir. Baskı tezahürleri, hatta en şiddetli baskılar bile, sınıf ayrımlarına dayalı tüm toplumların ayrılmaz bir parçasını oluşturur. Marksizm başlangıcından itibaren sınıf mücadelesine dayalı bir uygarlığın sözde "değerlerini" reddetmiştir, tıpkı karşı sınıfların soygun ve cinayeti karşılıklı memnuniyetlerine göre düzenlemeleri gereken "adil oyun" kurallarını reddettiği gibi. "İnsanların" maruz kaldığı hiçbir gasp ya da suç, yasadışı ya da yasal olsun hiçbir "soykırım", bunları belirli bireylere ya da onlara emir verenlere atfederek değil, yalnızca tüm sınıf bölünmelerinin devrimci yıkımı için mücadele ederek ortadan kaldırılabilir. Kapitalizmin artan

vahşet, zulüm ve süper-militarizmle karakterize olan mevcut evresinde, devrimci hareketlerin yalnızca en aptalları eylem yöntemlerini resmi nezaket sınırları içinde sınırlandırabilir.

2. Savaş İttifakları, Partizan Cepheleri ve Ulusal Kurtuluşlar Geleneğinden Tamamen Kopuş

Stalinizm, tam da proleterleri iki emperyalist kampa bölen bir kardeş savaşına sürükleyerek komünizmin bu temel ilkelerini terk ettiği ve böylece müttefik olduğu kampın utanç verici propagandasını güçlü bir şekilde pekiştirdiği için geri dönülmez bir şekilde mahkum edildi. Diğerinden daha iyi olmayan bu kamp, Marksist-leninist eleştiri tarafından onlarca yıl önce ifşa edilen emperyalist açgözlülüğünü, "medeni" savaş yöntemlerine duyduğu saygının kendisini hasmından ayırdığını iddia ederek maskeliyordu. Bombalamak, "nükleer silah kullanmak", işgal etmek ve nihayetinde endişeli bir vicdan muhasebesinden sonra idamlara başvurmak zorunda kalsa bile, bunun kendi çıkarlarını savunmak için değil, uygarlığın "ahlaki değerlerine" ve insan özgürlüğüne yönelik tehdidi ortadan kaldırmak için olduğunu iddia etti.

Leninizm, 1914'te İkinci Enternasyonal'in hainleri hayali Tötonik ya da Çarlık "barbarlığı" canavarına karşı yurtsever ittifakı ilan ettiklerinde, aynı utanç verici dolandırıcılığa bir cevap olmuştu.

Batılı emperyalistlerin yeni Nazi ya da faşist barbarlığa karşı savaşa girmelerinin temelinde de aynı sahtekarlık yatmaktadır ve aynı ihanet Rusya devleti ile emperyalist devletler arasında -başta Nazilerin kendileriyle- kurulan ittifakta ve savaşı kazanmak amacıyla işçi partileri ile burjuva partileri arasında kurulan ittifakta da yer almaktadır.

Bu yalanlar ve ihanetler tarihsel kayıtlara geçmiştir, özellikle de şimdi Rusların Amerikalıları saldırgan ya da faşist olmakla suçladığını ve Amerikalıların da Rusları aynı şekilde suçladığını ve aynı görev için seferber edilen Rus işçilerden oluşan orduları kullanmak yerine, Avrupa'yı katletmek için atom bombasını (1941'de hazır değildi) kullanabilecek olsalardı bunu yapacaklarını itiraf ettiklerini gördüğümüzde.

Marksizmin her zaman burjuva devletler, gruplar ve fraksiyonlar arasındaki ezeli çatışmaların ardında yatan nedenleri araştırdığı ve araştırmaya devam ettiği ve bu araştırmadan çıkarımlar ve tarihsel öngörüler elde ettiği doğrudur. Ancak kapitalizmin barbar bir kanadına karşı aynı sistemin medeni bir kanadını savunmak Marksizmin yadsınmasıdır. Gerçekten de determinist bir bakış açısıyla, proletarya, en sert mücadele yöntemlerini kullanan saldırgan tarafın zaferinden, aksi durumdan daha fazla kazanç bile elde edebilir.

İnsan topluluklarının barbarlığın ötesine geçmesi için üretici tekniklerin geliştirilmesi kaçınılmazdı; ancak insanoğlu bu geçişin bedelini, sınıflı uygarlığın sayısız rezaletine ve kölelik, serflik ve sanayileşmenin sömürsünden kaynaklanan acılara maruz kalarak ödemek zorunda kaldı.

Bu nedenle, 1914-18 ve 1939-45 savaş ittifaklarının, halk cephelerinin, gerilla direnişlerinin ve ulusal kurtuluşların desteklenmesinde görülen şovenist siyaset geleneklerinin aynı şekilde mahkum edilmesi, uluslararası devrimci hareketin yeniden inşası için temel bir koşuldur.

3. Savunmacılığın, Pasifizmin ve Devletler Arası Federalizmin Tarihsel Reddi

Yeni bir savaş olasılığı karşısında Marksist tutumun yol gösterici çizgisi Lenin'in yazılarında bulunabilir. Ona göre Paris Komünü'nden bu yana büyük güçlerin savaşları emperyalist savaşlardır. Bunun nedeni, 1871'in kapitalist ülkelerin ulusal sınırlarını belirleyen savaşların ve ayaklanmaların yaşandığı tarihsel dönemin sonunu işaret etmesidir. Bu nedenle, savaş ortaya çıktığında, herhangi bir sınıf ittifakı, sınıf muhalefetinin ve baskısının savaş amaçları göz önünde bulundurularak askıya alınması, proleter davaya ihanet teşkil eder. Lenin'e göre de, kapitalizmin bu modern evresinde sömürgelerdeki renkli kitlelerin emperyalistlere karşı isyanı ve az gelişmiş ülkelerdeki milliyetçi hareketler, ancak sanayileşmiş sektörlerdeki sınıf mücadelesi durmadığı ve proleter örgütün uluslararası hedefleriyle bağıni koparmadığı sürece devrimci bir öneme sahiptir. Bir devletin dış politikası ne olursa olsun, her ülkenin işçi sınıfının gerçek iç düşmanı kendi hükümetidir.

Lenin'in ölümüne kadar Üçüncü Enternasyonal'in tezlerinde ve kararlarında yapılan açık tahminleri doğrulayan II. Dünya Savaşı deneyimleriyle önemli ölçüde pekiştirilen bu anlayışa göre, emperyalist savaşlar dönemi ancak kapitalizmin çöküşüyle sona erecektir.

Bu nedenle proletaryanın devrimci partisi, emperyalist çatışmaların barışçıl yollarla çözülmesi olasılığını reddetmelidir. Bir federasyonun ya da devletler birliğinin "çatışmaları başlatanları" uluslararası silahlı bir güçle bastırarak çatışmaları önleyebileceği yanılısamasını öne süren her türlü öneriyle enerjik bir şekilde mücadele etmelidir.

Marx ve Lenin, savaşlar ve devrimler arasındaki tarihsel ilişkinin zengin karmaşıklığının farkında olmalarına rağmen, yine de devletler arasındaki savaşlarda "saldırı" ve "savunma" arasındaki yanlış ayrımı idealist ve burjuva bir aldatmaca olarak mahkum etmişlerdir. Benzer şekilde devrimci proletarya, tüm devletler üstü uluslararası kurumların yalnızca kapitalizmi korumak için baskıcı bir güç olarak tasarlandığını ve silahlı kuvvetlerinin bir sınıf polisi ve karşı-devrimci bir muhafızdan başka bir şey olmadığını bilmelidir.

Bu nedenle gerçek uluslararası komünizm, pasifizmin savunulmasına ve "saldırganın" kınanması ve cezalandırılması gibi aptalca formüllere dayanan her türlü muğlak propagandanın tamamen reddedilmesiyle karakterize edilir.

4. İşçi Sınıfı Dışındaki Sınıflarla Ortak Sosyal Programların ve Siyasi Cephelerin Reddi

Pek çok sol muhalefet grubu arasında arasında Üçüncü Enternasyonal'in ilk taktiksel hatalarına kadar uzanan ve oldukça kötü bir şekilde "bolşevik" olarak tanımlanan ajitasyon yöntemlerini yanlış olarak reddetmek bir gelenektir.

Özellikle tüm feodal kurumların tamamen ve geri dönülmez bir şekilde ortadan kaldırılmasından sonra, bir işçi devletinin ve dünya çapında bir kızıl diktatörlüğün -siyasi terör ve tüm ayrıcalıklı sınıfların mülksüzleştirilmesini içeren bir diktatörlük- kurulması için proletarya ile egemen sınıf arasındaki nihai silahlı çatışmaya doğru çalışmak, belirli zamanlarda ve belirli yerlerde, tam olarak komünizmin ve yalnızca komünizmin programı olan bu hedeflerden bahsetmeyi ihmal edersek başarılmaz.

Sınıf mevzilerinin yerine halk ajitasyonu emirlerini koyarak kitleleri daha çabuk fethedebileceğini düşünmek bir yanlısamadır. Aynı şekilde, böyle bir manevranın liderlerinin kendilerinin de bu manevraya kapılmadıklarını güvenle varsaymak da boş bir yanlısamadır; bu sık sık ilan edilse de, en iyi ihtimalle saçmalaktır.

Ne zaman bir siyasi manevranın ana içeriği (her zaman geçici olduğu söylenir) oportünist partilerle birleşik bir cephe olsa ya da demokrasi, barış ya da sınıf dışı halkçılık ya da daha da kötüsü ulusal ve yurtsever dayanışma talep edilse, hiçbir zaman - bu kurnaz kamuflejla düşman cephesini zayıflatıktan sonra - sahneyi aniden kaldırıp dünün geçici müttefiklerine ateş açmaya hazır bir devrim askerleri ordusunu ortaya çıkarmak söz konusu olmamıştır.

Oysa tam tersi gerçekleşmiştir. Kitleler, militanlar ve liderlerle birlikte, sınıf eyleminden aciz hale getirilmiş ve bu tür ideolojik ve işlevsel hazırlıklarla giderek silahsızlandırılan ve evcilleştirilen örgütleri ve tabanları, egemen burjuvazinin araçları ve tercih edilen araçları haline gelmiştir.

Bu tarihsel sonuçlar artık yalnızca doktriner eleştiriye dayanmamakta, otuz yıllık iflas etmiş çabaların bedeli çok ağır ödenmiş korkunç tarihsel deneyiminden kaynaklanmaktadır.

Bu nedenle devrimci bir parti bir daha asla proleter olmayan ve sosyal olarak melez sınıflara özgü ve onlar tarafından yapılması muhtemel taleplerle kitle desteği kazanmaya çalışmayacaktır.

Bu özel temel kriter, ekonomik alanda ücretli çalışanlar ile işverenler arasındaki somut çıkar karşıtlığından kaynaklanan ara ve özel talepler için geçerli değildir. Ancak sınıfsız ya da sınıflararası

taleplere, özellikle de ister tek bir ulus tarafından isterse uluslararası düzeyde yapılsın siyasi taleplere karşıdır. Proleter siyasi birleşik cephe, halk ve demokrasi cephesi, işçi hükümeti gibi sloganların eleştirisinden kaynaklanan bu kriter, bizim hareketimiz ile Troçkistlerin Dördüncü Enternasyonal'i olarak adlandırılan hareket arasında bir sınır oluşturmaktadır. Hareketimiz, revizyonist yozlaşmanın "hedef hiçbir şeydir, hareket her şeydir" sloganını farklı bir başlık altında yeniden canlandıran ve dolayısıyla tüm içerikten yoksun yüzeysel ajitasyonları besleyen tüm türevlerinden de aynı şekilde ayrılmaktadır.

5. Rus Sosyal Yapısının Kapitalist Niteliğinin İlanı

Sovyetler Birliği'nin ekonomisinin, yasamasının ve yönetiminin son otuz yıldaki gelişim biçimi, işçi devriminin yalnızca 1871'de Paris'te olduğu gibi kanlı bir iç savaşla değil, aynı zamanda ilerici bir yozlaşmayla da batırılabilmesinin tarihsel kanıtını sunmaktadır. Bu durum, partinin demirden bir öncüden, kendi yasama ve yürütme organları üzerinde denetim kurmaktan aciz, tepeden inme, şekilsiz bir kitleye dönüşmesine izin vermenin bedelini ağır ödeyen devrimci Bolşevik çekirdeğin acımasızca bastırılması ve yok edilmesiyle de aynı şekilde kanıtlanmıştır. Rus ekonomisinin büyük bölümünün parasal ve ticari karakteri, ki bu karakter birçok büyük kapitalist ülkede de görülen hayati hizmetlerin ve endüstrilerin devlet kontrolünde olmasıyla hiçbir şekilde çelişmemektedir, bize yozlaşma tehdidi altında olan ya da yozlaşma sürecinde olan bir işçi devletini değil, çoktan yozlaşmış ve proletaryanın artık iktidarı elinde tutmadığı bir devleti göstermektedir.

İktidar, alt ve üst orta sınıfların, yarı bağımsız işadamlarının ve uluslararası kapitalist sınıfların iç çıkarlarından oluşan melez ve şekilsiz bir

koalisyonun eline geçmiştir. Böyle bir bileşim, polis kontrolünde ve ticari bir demir perdenin varlığıyla sadece görünüşte çelişmektedir.

Sonuç: Rus Emperyalist Militarizmine Verilen Her Türlü Desteğin Reddi, Amerika'ya Karşı Açık Yenilgicilik

Sonuç olarak, (tüm savaşların yaptığı gibi) dışarıdan bakıldığında dünyanın yönetiminde çeşitli ülkelerin ayrıcalıklı tabakaları arasındaki işbirliğini engelleyen bir savaş Leninist anlamda devrimci bir savaş, yani proleter iktidarın korunması ve tüm dünyaya yayılması için bir savaş olmayacaktır. Bugün gündemde olmayan böyle bir tarihsel olasılık, hiçbir zaman herhangi bir ülkenin siyasi ve askeri kompleksi için gerekçeler üretmeyi içermeyecektir; her şeyden önce devrimci devletler, eğer varsa, kapitalist kampta müttefik bulamayacaktır (1. Dünya Savaşı'nın sonunda açıkça görüldüğü gibi). Varsayımsal olasılığımızı ele alırsak, güçlü bir enternasyonal komünist partisi, devrimci ülkelere yönelik askeri "cezalandırma" seferlerini durdurmak için burjuva güçlere karşı kendi şubelerinin saldırılarını zamanlayacak ve bu tür amaçlar için silahlandırılmış ve seferber edilmiş işçilerin silahlarını kendilerini silahlandıranlara karşı çevirmelerini sağlayacaktır.

Herhangi bir devrimci hareketin, saldırının daha az geliştiği ve mücadelenin daha az potansiyele sahip olduğu tüm durumlarda, kapsamlı bir anti-kapitalist ve devlet karşıtı yönelimi sürekli olarak sürdürmesi için daha fazla neden vardır. Komünistler, kapitalistlerin proletaryaya karşı cezalandırıcı seferlere girişmesini engellemenin tek bir yolu olduğunu bilirler: kapitalist sınıfı ortadan kaldırmalıdır ve bu da işçi sınıfının öncüleri her yerde savaşa hazır olmadıkça yapılamaz.

Dolayısıyla, ideolojik, örgütsel ya da maddi anlamda sınıf bilincinin geçici olarak silahsızlandırılması bile nerede ve ne zaman olursa olsun bir ihanettir.

Komünist hareketin merkezi asla buna boyun eğmemelidir; parti eyleminin zamanlamasını ve alacağı biçimleri seçmekten merkezin sorumlu olduğu kesin olarak yerleşmiş bir disiplin olsa bile. Bu şekilde silahsızlandırılmayı kabul eden herhangi bir parti ya da grup, özellikle de kendilerini işçi, komünist ya da sosyalist olarak tanımlıyorlarsa, savaşılması ve boyun eğdirilmesi gereken ilk düşmandır. Çünkü Marx ve Engels tarafından öngörülen ve tüm devrimci Marksistler tarafından inançla beklenen kapitalist sistemin yıkılmasını engelleyen tam da onların varlığı ve yerine getirdikleri işlevdir.

Son savaş sırasında Komünist Enternasyonal'in kalıntıları tarafından uygulanan ve utanç verici bir şekilde kendi kendini tasfiye etmesine yol açan tamamen zıt strateji, "batılı hükümetlerin savaş çabalarında engellenmemesi" için üstlenildi, ancak bu sadece batılı emperyalist gücü güçlendirme etkisi yarattı. Rus hükümeti ve askeri çevreler, Batılıların kendi hedefleri için Almanya'dan daha büyük bir tehdit olduğunu çok geç kabul ettiler.

Bununla birlikte, barbarlık ve faşizm suçlamalarına yeni başvurulması daha az yanlış ve uğursuz değildir ("özgür dünya" tarafından aynı küstahlıkla karşılık verilen suçlamalardır bunlar) ve öncünün devrimci işçileri, bugünün karşıt askeri güçlerinden ne yardım ne de cephane bekleyebilecekleri bir mücadele için güçlerini bir araya getirmeyi hedeflemelidir. Kapitalizmin 150 yıldır boşuna beklenen krizinin ve çöküşünün, dünyanın şimdiye kadar yenilmemiş kara muhafızları olan yüksek sanayileşmiş devletlerin kalbini vuracağı umudu ve kesinliği içinde çalışmalıdırlar.